

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

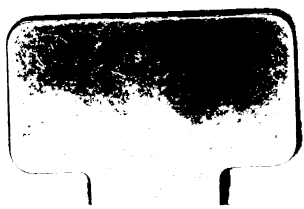
Z-19m

-N

~~STACK~~

RBS

302971495/

Pa 3

ALEXANDRI AETOLI

FRAGMENTA

COLLECTA ET ILLUSTRATA

AB

ALOYSIO CAPELLMANNO

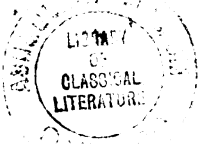
BARDEGENSI

Phil. d.

BONNAE

APUD ADOLPHUM MARCUM

M D C C C X X X

VIRIS ILLUSTRISSIMIS

CAROLO FRIDERICO HEINRICHIO

FRIDERICO THEOPHILO WELCKERO

AUGUSTO FERDINANDO NAEKIO

PRAECEPTORIBUS DILECTISSIMIS

AUGUSTO MEINEKIO

FUTURO ALEXANDRI EDITORI

PRIMUM HOC STUDIORUM SUORUM

SPECIMEN

P I O A N I M O

D. D.

SCRIPTOR.

D E

ALEXANDRI AETOLI PATRIA, VITA ET SCRIPTIS.

De Alexandri Aetoli vita rebusque rarissima veterum scriptorum testimonia sunt, quae tanto accuratius opus est perscrutari atque examinare.

Patria oriundus fuit Pleurone, Aetoliae oppido, quod cum Calydone inter oppida historiae graecae antiquissima erat: utrumque ab Homero commemoratur in catalogo navium v. 639 sq., et a Strabone lib. X. p. 450. ¹⁾ olim fuisse dicitur Graeciae ornamentum; a Statio Theb. IV. 105. appellatur Meleagria Pleuron, tanquam a Meleagro Calydonio illo heroe condita fuerit. In eodem libro X. p. 451. ²⁾ Strabo

---

¹⁾ Αιτωλῶν δ' εἰσὶ Καλυδῶν τε καὶ Πλευρῶν νῦν μὲν τεταπεινωμένοι τῷ δὲ παλαιῶν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ κτίσματα.

²⁾ — Τὸν Ἀράκυνθον, περὶ ὃν τὴν νεωτέραν Πλευρῶνά συνήκισαν ἀφέντες τὴν παλαιὰν ἐγγυὸς κειμένην Καλυδῶνος οἱ τοῖκῆτορες, εὐκαρπον οὖσαν καὶ πεδιάδα, πορθοῦντος τὴν χώραν Δημητρίου τοῦ ἐπικληθέντος Αἰτωλικοῦ. —

loquitur de recenti Pleurone, quam incolae ad Aracynthum montem condiderint antiqua ista in solo fertili ac plano relicta ob terram a Demetrio devastatam, cui cognomen Aetolici sit. Qui fuerit ille Demetrius Aetolicus, interpretes Strabonis dubii sunt, neque aliunde quidquam hac de re compertum habemus: de Poliorceta cogitare profecto non licet, quamquam in cod. Med. 2. pro *Αἰτωλικού* correctum legitur *Πολιορκητού*; fuit haud dubie Demetrius II. — Antigoni Gonatae filius, pater Philippi, Persei avus — quem Macedoniae regem ³⁾ contra Aetolos bellum gessisse locupletissimus nobis testis Polybius est lib. II. 44. 1, XX. 5. 3. Alexandrum nostrum antiqui oppidi civem fuisse ex temporum ratione mox apparebit. Saepissime a scriptoribus nominatur Aetolus, nonnumquam verò Pleuronius. Meursius in Bibl. Gr. (in Gronovii thes. antiqu. gr. Vol. X. p. 1206. 1209.) Alexandrum Aetolum et Alexandrum Pleuronium tanquam duos nominavit. Aetolum neminem alium in omni graecarum litterarum aetate scriptorem cognovimus, ita ut quae de Alexandro laudanda sunt eo maiori laude digna videantur.

Parentes habuit Satyrum et Stratocleam, quod matris nomen suspicari fortasse nos iubet eam non humilibus parentibus natam fuisse: testes huius rei Suidam habemus voc. *Ἀλέξανδρος* et Eudociam in

---

³⁾ Imperium tenuit inde ab Ol. 134. 1. usque ad Ol. 136. 3.

Villoisoni Anecd. gr. Tom. I. p. 62. 4). Tempus quo vixit pluribus scriptorum testimoniis confirmatum est: Diog. Laert. lib. IX. segm. 110. Timonem dicit cognitum fuisse Ptolemaeo Philadelpho, et segm. 113. 6) eundem tragoediarum argumenta cum Alexandro et Homero communicasse. Scholiastes Hephaestionis testatur Ptolemaeum Philadelphi temporibus septem optimos tragicos vixisse, quos Pleiadem nominaverint, inquam receptum fuisse Alexandrum nostrum uterque Hephaestionis Scholiastes (p. 32. 39 6) ed. Pauw.) et Suidas atque Eudocia l. l. omnes consentiant. Suidas denique voc. Ἄρατος Σολεύς 7)

4) Suidas: „Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐκ πόλεως Πλευρώνος υἱὸς Σατύρου καὶ Στρατοκλείας, γραμματικὰς οὗτος καὶ τραγῳδίας ἔγραψεν ὡς καὶ τῶν ἐπιτὰ Τραγικῶν ἕνα κριθῆναι, οἵπερ ἐπεκλήθησαν ἡ Πλειάς.“ Eudociae verba fere eadem sunt, neque novi quidquam iis docemur.

5) — μετεδίθου δὲ τῶν τραγῳδιῶν Ἀλεξάνδρῳ καὶ Ὀμήρῳ.

6) Heph. Schol. p. 73: „ἐπὶ τῶν χρόνων Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου ἐπιτὰ ἄριστοι γεγόνασι τραγικοὶ, οὓς Πλειάδα ἐκάλεσαν διὰ τὸ λαμπροὺς εἶναι ἐν τῇ τραγικῇ, ὡσπερ ἀστρα τὰ ἐν τῇ Πλειάδι· εἰσὶ δὲ οὗτος κ. τ. λ. καὶ Ἀλέξανδρος κ. τ. λ.“

7) Ἄρατος Σολεύς τῆς Κιλικίας (ἔστι γὰρ καὶ ἐν Κύπρῳ πόλις Σόλοι) υἱὸς Ἀθηνοδώρου γεγονὼς ἐν τῇ ῥαδ' Ὀλυμπιάδι, διὰ ἣν Ἀντίγονος βασιλεὺς Μακεδονίας, υἱὸς Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ, ὁ Γωνάτας κληθεὶς, καὶ συνῆκε τε αὐτῷ καὶ παρ' αὐτῷ ἐτελεύτησε, συγχρονος Ἀνταγόρῃ τῷ Ῥοδίῳ καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ.

tradit Aratum Antigoni Gonatae vixisse temporibus, circa Ol. 124., aequalem Antagorae Rhodio et Alexandro Aetolo: Philadelphus vero regnavit inde ab Ol. 123. usque ad Ol. 133.. Ergo Suidam de tempore quoque Alexandri ceteris testibus consentientem videmus. Conf. vitae Arati (quas vide in Arati editione Buhliana), quae quantumvis inter se discrepent, hoc tamen omnibus commune testimonium est Aratum vixisse temporibus Antigoni Gonatae atque Ptolemaei Philadelphi, et aequalem fuisse Alexandri Aetoli. Una earum et quidem uberrima etiam hoc refert Aratum in epistolis suis, quae interierunt, Alexandri Aetoli mentionem fecisse; alia, quam Buhlius tertiam posuit, cum Arato testatur Alexandrum Aetolum aliosque apud Antigonum Gonatam commoratos fuisse („— Ἀντίγονος ὁ Γωναῖος, παρ' ᾧ διέτριβεν αὐτὸς καὶ σὺν ἀντιῷ . . . Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός“); et in eadem hac tertia Antagoras ille Rhodius ὁ τὴν Θηβαΐδα ποιήσας vocatur. Ceterum omnes illae vitae satis ostendunt Aratum, Alexandrum, Antagoram, alios familiaritate quadam coniunctos fuisse litterarum studiis confirmata.

De morte Alexandri nihil nobis traditum est, atque libenter me fateor ne invenire quidem potuisse, unde Reiskius in notitia poetarum anthol. p. 180. illud petiverit Alexandrum Aetolum vixisse Ptolemaei Evergetae aetate. Ne quis vero verbis Stephani Byzantii voc. Πανδοσία decipiatur, quem locum alii iam interpretes admirati sunt, sciat, quod Naekius vidit in Schedis Criticis p. 8, pro Alexandri Aetoli

nomine ex Strabone lib. V. p. 256 *) restituendum esse nomen Alexandri Molossi; de Alexandro Aetolo Stephanus ne cogitavit quidem: profecto enim voc. *Πλευρόν* eum commemoraturus fuisset; quid ad hunc etiam castella et ea quidem Italiae pertinuerint? Illud fortasse licet praeterea suspicari Alexandrum et natu minorem fuisse Arato et superstitem eius, quoniam inter eos nominatur, qui Aratum dicitur commentariis illustravisse: sed in eorum catalogo 9) etiam scriptores Arato longe antiquiores commemorantur, e. g. Thales, Parmenides, Hermippus, profecto nullam aliam ob causam, nisi quod et hi de astris scripserunt; quare argumentum nostrae quaestionis ex eo repeti nequit.

*) — *Πανδοσία φρουρίον ἐρυμνόν, περὶ ἣν Ἀλέξανδρος ὁ Μολοιτὸς διεφθάρη.* Stephani Byzantii verba haec sunt: „*Πανδοσία, φρουρίον Βηρετιῶν ἐρυμνόν, τριχάρου-φον, περὶ δ' ἐφθάρη Ἀλέξανδρος ὁ Μολοιτὸς.*“ — Antea legebatur *Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός.*

9) Iste catalogus invenitur in Petavii doctrina temporum Tom. III. p. 147. edit. Antwerp. 1703. additus commentario qui inscriptus est *Ἐρατοσθένους ἐν ἄλλῃ Ἰηπάρχου-εις τὰ Ἀράτου φαινόμενα.* Catalogus ipse inscribitur *οἱ περὶ τοῦ ποιητοῦ συνταξάμενοι.* Commentarii verus scriptor nobis ignotus est, et fortasse catalogus non eiusdem scriptoris, qui commentarium scripsit; commentarius enim non sine omni doctrina est, in catalogo autem scriptores et Arato antiquiores et recentiores, qui astronomica tantum tractavere argumenta, imprudentissime cum veris Arati interpretibus confusi sunt.

Alexandrum nostrum apud Antigonum Gonstatam fuisse iam dictum est; eum Alexandriae quoque habitavisse vel certis quibusdam causis commotum illuc profectum fuisse, vel a regibus amatum atque istos ab eo carminibus celebratos nemo quidem scriptorum apertis verbis testatur, attamen dubitare de his rebus ridiculum foret: Alexander iisdem quibus litterarum studiosi omnes tunc temporis impellebantur causis adductus est, ut patria sua ommissa quasi confugeret Alexandriam, „urbem bonarum rerum copia florentissimam, totius terrarum orbis quasi forum“, ubi „in communi provinciarum atque terrarum vastatione et vexatione tutum et augustum praesidium ac receptaculum litteris divina sapientia. in Ptolemaeorum regia erat provisum“; Alexander eadem qua ceteri, qui Alexandriam artium ac litterarum colendarum causa confluerant, regum benevolentia fovēbatur, et fovētib; certe in carminibus gratum se praestitit¹⁰⁾, atque dignus habitus est qui optimis illorum temporum tragicis adnumeraretur¹¹⁾, qui postea, quia septem fuerant, Pleiadis nomine sunt appellati. Qui vero illi septem fuerint, et veteres, quos huius rei testes habemus, et recentiores alii alios veterum secuti inter se valde dissentiunt. Suidas modo sex

¹⁰⁾ Conf. Theocr. XVII. 115:

*Μουσάων δ' ὑποφῆται δαίδοντι Πτολεμαίων
Ἄντ' εὐεργεσίας.*

¹¹⁾ Suidas voc. Ἀλέξανδρος, Eudocia l. I, et Hephaestionis Scholiastae l. I.

Pleiadis tragicorum nomina commemoravit: Sosiphanem, Sositheum, Homerum, Alexandrum, Lycophronem, Philicum. Unus Hephaestionis Scholiastes p. 32. de his excepto Sosiphane laudat etiam Aeantidem ac Dionysiadem, et alter Scholiastes p. 93. praeter sex illos a Suida laudatos Aeantidem habet. Octo igitur Pleiadis poetas a veteribus varie laudatos videmus: de his unum excludere diu recentiores frustra conati sunt — Alexandrum quidem nemo —; frustra est etiam Leisneri disputatio de Pleiade tragicorum graecorum quam instituit Gizae 1745. 4. A. M. Nagelii de Pleiadibus veterum graecorum Dissertationem (ser. Altdorf. 1762. 4.) legendi copia mihi non fuit concessa. Doctissime vero atque ut mihi quidem persuasum est rectissime Naekius in Schedis Criticis et de singulis poetis disputavit et generalem illam quaestionem instituit, cuius viri sententiam ut breviter videatis, una haec verba ex eius libro p. 28. transcribam: „Nullum igitur ex his octo, quos dixi, cum specie iuris ex Pleiade remove poterimus, videturque adeo inter antiquos ipsos de illis discrimen fuisse.“¹²⁾ Id vero ex isto veterum discrimine

---

¹²⁾ Nunc Naekius, ut ipse ex eo audiui, si unus excludendus sit, Sosiphanem putat excludendum esse, de cuius tempore valde discrepant testimonia apud Suidam. „Σωσιφάνης, Σωσικλέους, Συρακούσιος, τραγικός. ἐδίδαξε δράματα ογ'. ἐνίκησεν δὲ ζ'. ἔστι δὲ καὶ αὐτὸς ἐκ τῶν ζ. τραγικῶν, οἱ τινες ἀνομασθήσαν Πλειᾶς ἐγένετο δὲ ἐπὶ τῶν τελευταίων χρόνων Φιλίππου οἱ

veri simillimum fit, non iam primis illis temporibus Pleiadis nomen, sed nescio quanto postea inventum fuisse, neque aut septem tantum tragicos vixisse aut ex omnibus tanquam examine facto septem optimos in Pleiadem fuisse receptos. Fortasse etiam plures quam illi octo fuere, quorum posteriores scriptores alii alios septem, amatissimum illum numerum, ut cuique optimi videbantur, Pleiadis nomine, ab uno tantum invento, secuti omnes hunc unum, complexi sunt. Hoc tantum quaeri, nec vero diiudicari potest, Suidae quis Pleiadis poeta septimus fuerit. Ceterum Pleiadem tantum tragicorum habemus: quae enim nonnulli de Pleiade poetarum simpliciter tradiderunt, — ποιητῶν ἅπλῳς — quaeque Fabricius de Pleiade comicorum collegit ex Athenaei loco perperam intellecto (l. XIV. p. 664. a.), ea satis refutata vide a Naekio in Schedis Criticis p. 2. sq.: „Nimirum pro tragicis ipsi ignotis bonus homo (Tzetzes) poetas ingressit in Pleiadem infantibus notos, Theocritum, alios.“ p. 3.: „Machon, licet comicus, cum poetis Pleiadis Tragicis Satyricisque conferri potuit ab Athenaeo.“ De pluribus vero poetarum Pleiadibus cogitari ac tradi potuisse, et a variis varios in unam Pleiadem fuisse confusos, id eo minus mirum videatur, quod non unus quisque illorum poetarum uni litterarum

---

δέ, Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνης τελευτῆ δὲ ριδ. ὀλυμπιάδι· οἱ δέ, ριδ'. οἱ δὲ ἀκμάσαι αὐτῶν γράφουσι. ** *
— reliqua exciderunt.

studio deditus fuit, sed omnes fere omnibus studio-
rum generibus et quidem diversissimis simul occu-
pati fuerunt, ita ut idem grammaticus atque poeta,
idem epicus atque dramaticus, idem comicus atque
tragicus esset, qua de re mox plura disserentur.

Alexander aequales atque haud dubie familiari-
tatis litterarumque vinculo quodam sibi coniunctos
habuit Aratum Solensem, Antagoram, Thebaidis
scriptorem, ac Simmiam (cuius praeter epigrammata
ex *Apolline*, epico carmine, fragmentum habemus in
Tzetzae histor. Chiliad. VII. v. 695 — 707), Rhodios;
Lycophronem Chalcidicum, Homerum, νεώτερον ¹³⁾,
οὐ τὸν ποιητὴν, ἀλλ' υἱὸν Μυρόως τῆς Βυζαντίας
ποιητρίδος ¹⁴⁾, reliquos Pleiadis tragicos; deinde
Philetam Coum, Theocritum, Callimachum, alios,
quorum omnium Alexander et suis et proximis inde
temporibus certe non minimam famam aut minimum
nomen habebat.

Scripta eius multo post Chr. n. cognita fuerunt:
nonnulla enim epigrammata eius inserta sunt antho-
logiis, quarum priores primis post Chr. n. seculis
colligebantur; Athenaeus, qui plura ex eius scriptis
fragmenta servavit, tertii seculi est; recentissimus
quem constat ipsa Aetoli scripta legisse, quinti seculi
fuit Stobaeus. Fortasse hoc ipso seculo quinto,
monumentis graecarum litterarum tam pernicioso,

---

¹³⁾ Hephaestionis Schol. p. 32.

¹⁴⁾ Hephaest. Schol. p. 93.

interierunt nescio quo fato, suspicari licet Constantinopolis incendio extincta, aut postea seculo septimo in bibliotheca Ptolemaeorum per Arabes igne deleta; non usque ad Suidae tempora servata ea fuisse ex ipsius (voc. Ἀλέξανδρος) Suidae verbis plus quam veri simillimum est. Romani Alexandrum, quantum ex iis, quae de eo tradiderunt, colligi potest, cognitum videntur parum habuisse: Virgilium vero nonnulla ex libris eius petisse testatur Macrobius Saturnal. lib. V. c. 22., testimonium poetae nostro admodum honorificum. Virgilius fortasse Parthenio magistro auctore Alexandri scripta cognoverat. Alia de Alexandro, nisi de singulis eius scriptis, testimonia nulla habemus.

Alexander Aetolus in omnibus fere et poesis et pedestris orationis generibus videtur versatus fuisse, quod quidem ipsi et omnibus est illorum temporum scriptoribus commune. Poetae ingenium suum quaecumque erat quasi dividebant inter omnia carminum genera, atque argumenta carminum non tam ex veris poesis fontibus quam aliunde ex rebus ab ea longe remotissimis, e subtili aliqua disciplina, ex astronomicis, physicis, geographicis, aliis rebus, quas dixeris boni poetae minime esse, haurire solebant; neque vero ab historicis rebus poetae abstinnerunt: quae enim ex historia investigata habebant, ea nimio plerumque ostentandi studio carminibus inserere, atque historici versibus tradere historias conabantur. Maxime vero Grammatica, qualis tunc temporis fuit, quam non appellaverim novam disciplinam, attamen novam

veteris disciplinae speciem, omnes quosquos scriptores occupatos tenebat. „Hanc dico Grammaticam, antiquitatis indagatricem, quae hominum, temporum rerumque gestarum monumenta memoria et iudicio complectitur; cuius scientiae incredibilis suavitas semel percepta per duo fere secula hominum mentes ita tenuit, ut nulla vehementius quam Grammaticae studia vigerent“¹⁵⁾. Poetarum, quorum opera cura-que magna in fabulis subtiliter explicandis atque idcirco in perscrutandis veteribus scriptoribus collocata erat, et Grammaticorum studia communi vinculo inter se summopere continebantur, neque bonus quisquam poeta fuit, qui non esset Grammaticus; nec vero omnino ullus ex omnibus illustre sibi nomen comparatum habebat, „qui non et bonus poeta, et grammaticus et philosophus et mathematicus praeclarus existimaretur“. Quanta illorum doctissimorum virorum de nobis et omnium quae sequentur temporum hominibus merita sint, profecto a nemine unquam dubitabitur: attamen polymathia illa certum est „ingenia obrui potius quam ali debuisse“ — *πολυμαθία νόον οὐ διδάσκει* — atque tam variam scriptorum copiam ab uno eodemque profectam aut verum uberrimi eius ingenii fuisse indicium, aut ipsis litteris perutilissimam existimare minime possum. Non enim tam variis ac prope diversis ingenia humana solent re vera excellere, atque ut in rebus

---

¹⁵⁾ Lobeckius ad Phrynichum p. 481.

certe haud levibus grave aliquid ac magnum elaboratur, toti nos oportet iis dediti simus.

Neque illius aetatis scriptores tam inventioni quam veterum imitationi studium suum laboremque navarunt: inveniendi tempus quasi defluerat, aetatis quae successerat homines in eo summam operam collocabant, ut priorum inventa colligerent, imitarentur atque subtiliter explicarent. Quare non immerito velut Eratosthenes, qui secundas in omnibus disciplinis tenebat, suae aetatis Beta nominatus est, sic omnis illa aetas in toto temporum ordine litterarum graecarum Beta appelletur. „Habent tamen scriptores et imprimis poetae Alexandrini, antiqui quidem illi, suam elegantiam, amoenitatem et amabilem simplicitatem quandam, non horridam illam et incultam, sed mundam et politam eoque magis notabilem, quo obscuriorem eos diligentiam in aliis rebus posuisse apparet, sed communem tamen cum omnis istius seculi vitae elegantia. Miramur adeo in iis et laudamus orationem tersam, nitidam, puram et elegantem“.¹⁶⁾ Sed ego hac de re ne aut leviam dicam, aut eadem, quae a viris doctissimis optime iam dicta sunt, legatur ipsa Heynii disputatio *de genio seculi Ptolemaeorum* in opuscul. acad. vol. I. conf. Manso in *variis scriptis*, in commentatione quae inscribitur *Ueber das Rhetorische Gepräge der Röm. Litteratur*.

---

¹⁶⁾ Heynius.

Alexandri Aetoli varia scripta, quorum partim nonnulla fragmenta, partim nomina tantum nobis servata sunt, partim etiam neutrum quidem, sed solum indicium in nomine ipsi poetae tributo, in hunc mihi visa sunt ordinem redigenda: A. Grammatica — B. Dramata — C. Anapaestici versus — D. Phylaces — E. Epigrammata — F. Elegiaca — G. Epica — H. Astronomica — I. Historia.

A. GRAMMATICA.

Ex Suidae atque Eudociae de Alexandro locis laudatis apparet praecipuum ipsi nomen fuisse Grammatici, quippe quod ab iis velut cognomen constans Aetolo addatur, quamvis cum Grammatica re vera scripsisse nullum usquam testimonium traditum sit. Equidem existimo illud nomen Aetolo tributum esse nonnisi propterea quod magistri publici provincia functus in schola tum litteras docuerit, tum scriptores veteres commentatus sit atque interpretatus, sicut praeter alios etiam Callimachus Hermocratis Grammatici discipulus *γραμματικὸς* a munere docendi litteras appellatus est.¹⁷⁾ Nullus tamen dubito Alexandri commentarios discipulis in schola traditos in scripta eius referre, quoniam veri simillimum est eos etiam scriptos publice editos esse.

---

¹⁷⁾ Suidas in vita Callimachi: „*γραμματα ἐδίδασκεν ἐν Ἐλευσίτι, καμυδίῳ τῆς Ἀλεξανδρείας.*“

B. D R A M A T A.

Quaquam ex omnibus dramaticis Alexandri carminibus quinque tantum versus nobis servati sunt, tres ab Athenaeo, unus a Stobaeo, quintus in Scholiis Homeri, ex his tamen ipsis versibus, aliorum eius dramatum nominibus ac Suidae testimonio comparatis, non modo tragoedias eum scripsisse, sed comoedias quoque, satis certe ut videtur colligi potest. Mirum quidem est a Suida eum dici tragoedias, non etiam comoedias scripsisse; at Suidae silentium hac de re uni tribuendum incuriae videtur, quae quanta nonnunquam summae eius diligentiae atque doctrinae fuerit coniuncta, uno iam exemplo, quod ad nostram rem quodammodo pertinet, etiam si alia non essent, satis comprobaretur. Nimirum ex Pleiade sex tantum poetas nominat, et eorum quemque dicit esse unum e septem illis Tragicis qui Pleias nominentur: septimum vero omisit. Aliud exemplum vide infra de Sotade litt. D. Neque obiicies unum eundemque poetam tragicum et simul comicum esse non posse: illa enim aetate scriptores omnes fere omnia scribendi genera complecti solebant, neque tam suis quisque ipsius quam temporis ingenio atque indoli obsequabantur, utque neutro in genere, neque tragoedia neque comoedia summopere excellabant, ita in utroque facile poterant esse mediocres. Idem ille Callimachus, Alexandri aequalis, a Suida diserte dicitur et comoedias et tragoedias scripsisse; et Alexander Aetolus, poeta tragicus, qui phylaces composuerit,

aeque bene ad comoedias potuit scribendas converti. Sed argumentum iam desiderabis, quo doceatur ab eo re vera comoedias scriptas fuisse. Poetae nostri fabulae Athenaeus l. IV. p. 170. e. et nomen et fragmentum servavit, quorum ex utroque comoediam eam fuisse quam veri simillimum est: „ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου, ᾗ ἐπιγραφὴ Πότος“ (frg. I.). Fabricius in Bibl. Gr. eam tragoediam dicit, quoniam Alexander nusquam comicus appellatur; Harlesius vero iam nominis causa eam inter comoedias refert; profecto mirum hoc nomen tragoediae esset; fragmentum vero servatum clare ostendit maximam fabulae partem fuisse convivium rusticum diligenter praeparatum et incundissimis delectationibus instructum. Dubitabis fortasse de ipso huius fabulae scriptore; non enim Athenaeus Alexandri Aetoli s. Pleuronii eam esse testatur, sed Alexandri: at alius quisquam Alexander qui huius dramatis scriptor sit, cogitari non potest. Patriae significatio propterea videtur omissa, quod et ipse Alexander noster ut poeta dramaticus Athenaei aetate satis cognitus erat, et carmina eius dramatica valde celebrata: ubi alia nostri carmina laudantur, semper patriae significatio addita est. Ob eandem fortasse causam, quamvis certa quadam huius rei causa non opus sit, Athenaeus lib. XV. p. 699. b. c., ubi ἐλεγείον aliquod poetae nostri laudatur, eius nomini addidit ὁ τραγωδοδιδάσκαλος. — Meursius in Bibl. gr. voc. Ἀλέξανδρος Αἰτωλῶς huic ipsi eam tribuere non dubitavit. — Haud minus veri simile videtur Τοὺς Αἰπόλους, quod Alexandri carmen Zeno-

bius ad Proverb. Cent. VI. II. „*Τὰ Τρία τῶν εἰς τὸν Θάνατον*“ laudat, poetae nostri comoediam fuisse, quanquam ne unum quidem ex ea versum servatum habemus: Meursius l. l. diserte eam tribuit Alexandro Aetolo; Fabricius recte statuit esse nomen comoediae: quoniam vero Alexander Aetolus *τραγωδοδιδάσκαλος* appellatur, apud Zenobium pro Alexandro Alexidis nomen restituendum existimat; idem iam ante Fabricium coniecit Andreas Schottus, Zenobii editor, propterea quod Suidas eiusdem illius proverbii dicit Alexidem comicum *ἐν αἰπόλοις* mentionem fecisse: fatetur tamen Schottus nihil mutandum. Zenobii verba ad istam *παροιμίαν* haec sunt: „*μέμνηται ταύτης Ἀλέξανδρος ἐν Αἰπόλοις. Ἀριστείδης μὲν οὖν φησίν, ὅτι ὁ μαντεσόμενος ἐν Δελφοῖς σεσημασμένον ἐλάμβανε τὸν χρησμόν. καὶ προείρηται αὐτῷ, εἰ λύσει πρὸ τῆς νενομισμένης ἡμέρας, ἔξει μίαν τῶν τριῶν. ἢ γὰρ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτὸν ἔδει στερηθῆναι, ἢ τῆς χειρὸς ἢ τῆς γλώττης. ἄλλοι δὲ φασίν, ὅτι τῷ καταγινωσκομένῳ Θάνατον τρία προσεφέρετο, ξίφος, βρόχος, κώνειον.*“ Suidas vocc. *Τὰ Τρία εἰς τὸν Θάνατον* eadem narrat omissa tantum Aristidis mentione, interpositis vero verbis *μέμνηται Ἀλεξίς ἐν Αἰπόλοις*. Theodorus Canterus, quem Schottus laudat, in Zenobii verbis pro *Ἀλ. ἐν Αἰπόλοις* coniecit *Ἀλ. ὁ Αἰτωλός*, quae coniectura id quidem ostendit eum de vero Alexandro cogitavisse, attamen et ipsa iusto audacior est, et eo refellitur, quod verba *ἐν Αἰπόλοις* etiam apud Suidam leguntur, e Zenobio haud dubie transcripta; nomen vero scriptoris aut ipse Suidas incuria mutavit,

aut librarius aliquis apud Suidam scripturae compendio non intellecto, fortasse Ἀλέξ. scriptum, corripit. Utcunque res erit, hoc loco non tam propter Suidam Zenobii verba, quam propter Zenobium Suidae mutanda videntur. Andreas Schottus Zenobii verba in latinum sermonem ita convertit, quasi Aristides ab Alexandro exempli gratia commemoratus sit: verba enim Ἀριστείδης μὲν οὖν φησὶν, ὅτι κ. τ. λ. sic interpretatus est: *Aristidem ait consulto oraculo Delphico obsignatum accepisse* etc. Vocabulum φησὶν retulit ad Alexandrum, referendum vero est ad Aristidem: Aristidi infra oppositi sunt ἄλλοι; verba sunt Aristidis ¹⁸⁾, non Alexandri: si Alexandri essent, haberemus certum indicium τοὺς αἰπόλους non dramaticum carmen fuisse: Alexander proverbium illud in comoedia certe non explicuit, sed eius tantum fecit mentionem. De proverbio ipso conf. Kusterum ad Suidam et Petri Pantini annotationes ad Apostolii Cent. XVIII. prov. 20: *Τὰ Τρία εἰς τὸν Θάνατον.*

Sequitur *Τίγων*, quod carmen utrum comoedia fuerit an tragoedia, omnino non liquet, fortasse ne fabula quidem: nihil enim ex eo servatum est, neque nomen ipsum cognovimus. Id quidem partim ex nomine, partim ex nuda nominis ab Athenaeo facta mentione mihi videor coniecere posse unum ex

---

¹⁸⁾ Conf. Athen. lib. XIV. p. 641. a: αἷς Ἀριστείδης φησὶν ἐν τρίτῳ περὶ παροιμιῶν. Quis vero fuerit hic Aristides, ego ignoro: fortasse Milesius intelligitur, qui historias scripsit.

maioribus carminibus fuisse, sive epicum, sive dramaticum: aliae vero hac de re coniecturae frustra sunt, Athenasi locus est lib. XI. p. 496. c: *μνημονεύει αὐτοῦ (προχόντου, peculi cuiusdam) καὶ Ἀλέξανδρος ἐν Τίγωνι*. Sic legitur in vetere ms. et omnibus edd.; diversissimae tamen factae sunt coniecturae: Ἀλ. ἐν Ἀλιεῖ (a Casaubono), Ἀλέξιος ἐν Ἀγῶνι, Ἀρχιππος ἐν Πίγωνι (a Villebrunio), ἐν Τρυγόνι (a Schweighaeusero). Miror quod a nemine proposita sit coniectura ἐν Τίμωνι, quae comoedia laudatur Antiphanis ab Athenaeo VII. p. 309. d.

Alexandri Διώνυσος a Marciano laudatur in scholiis Homeri (apud Villosionum): hoc dramatis nomen esse ex uno in scholiis versu servato apparet (frg. IV.); utrum vero comoediae an tragoediae, potest dubitari. Comoediae multae veterum poetarum traduntur Dionysi nomine inscriptae: Chaeremonis, Epicharmi, Eubuli, Magnetis Atheniensis, Timoclis, aliorum; tragoedia οὐδὲν πρὸς τὸν Διώνυσον; Euphotionis epicum fuit carmen Διώνυσος. Nostrum fortasse drama satyricum fuit, non quidem trilogiae dramaticae adiunctum, sed solum ac nudum quae ea carmina satyrica erant a Sositheo ¹²⁾ restituta aut potius inventa, quibus in Bacchi honorem compositis Alexandriae Philadelphi temporibus certabatur, quae certamina Theocritus XVII. 112.

---

¹²⁾ Naekii Schedae Criticae p. 4. sq. Eichstaedt. de Dramate Graecorum Comico - Satyrico.

Διονύσου ἱεροῦς ἀγῶνας appellat. Versus, qui servatus est, levi facta emendatione ipse a nullo dramaticorum genere abhorret. Ceterum ne quis opinetur hanc fabulam Alexandri Thasii esse, qui in *Etym. M.* voc. *Διώνυος* laudatur, dicam hunc Thasiuni originem vocabuli *Διώνυος* explicare conatum fuisse, quod Etymologi, non poetae dramatici est.

Superest unus incertae Alexandri fabulae versus apud Stobaeum poetae nostro haud dubie tribuendus (frg. V.).

Quales et quantae Alexandri atque omnium Pleiadis poetarum in tragoedia virtutes fuerint, neque ex reliquiis, neque ex veterum testimoniis potest cognosci. Sui ipsorum temporis illi septem tragici optimi erant ²⁰⁾, multa digni consideratione ²¹⁾, ab antiquis tragicorum principibus, Aeschylo, Sophocle, Euripide, proximum locum tenebant ²²⁾. Alexander ab Athenaeo lib. XV. p. 699. b. appellatur *τραγωδοδιδάσκαλος*, quo quidem vocabulo nil aliud significatur quam *scriptor tragoediarum*: de poeta tragico praecepta fabularum agendarum sive scribenti sive alio modo tradenti cogitari non debet. Item ab Aristotele in lib. de art. poet. IV. §. 13. isto vocabulo intelliguntur ipsi poetae, tragoediarum scriptores: ibi enim οἱ *τραγωδοδιδάσκαλοι* oppositi sunt τοῖς *κωμικοποιῖσι*; et apud Schok ad Ar. *Plut.* v. 290.

²⁰⁾ Heph. Schol. l. 1.

²¹⁾ Eustath. ad Od. ε. v. 272. p. 223.

²²⁾ Suid. voc. Ὀμηρος et voc. Φιλίσκος.

Philoxenus dicitur διθυραμβοποιὸς ἢ τραγωδοδιδάσκαλος. Nominatur τραγωδοδιδάσκαλος ὁ τὰς τραγωδίας διδάσκων, quem Latini *docere* fabulas dicunt. Ista loquendi ratio inde quidem haud dubie orta est, quod poetae dramatici fabulas suas in scena edituri histrionibus praecepta suas partes agendi dare solebant: paulatim vero prima illa significatio ita mutata est, ut postea poetae fabulas in scena edentes *docere, διδάσκειν*, eas dicerentur, atque ipsi τραγωδοδιδάσκαλοι nominarentur. Praeter hanc frequentissimam huius nominis formam alia quoque invenitur, τραγωδοδιδάσκαλος apud Lucianum Tom. VIII. 31. ed. Bip. (Tom. III. 126. ed. Reitz.), minime suspecta; quae vero apud Scholiastam Aristophanis l. l. antea legebatur, τραγωδιδάσκαλος, nulla est atque ab interpretibus iam emendata.

Alexandrinorum tragoedia non antiquae atticae imaginem praebuit imitatione expressam: in Graecia enim haud multo post Euripidem tragoedia prope consenuerat, quare non inde potuit Alexandriam transferri, sed ab ipsis Alexandrinorum poetis debuit restitui vel quasi denuo inveniri. Ad bene colendam augendamque artem dramaticam sacra illa Bacchi certamina per eximiam regum Alexandriae munificentiam instituta plurimum valere. Habuit igitur ea haud dubie suam indolem: habuit profecto sua vitia, verum etiam suas virtutes; qualia autem haec omnia fuerint, id semper nobis erit incertum, neque scio an non illud a Langio paulum inique factum sit, quod in Vindicibus Tragoediae Romanae p. 16. Ale-

xandrinorum poetarum *artes* vocavit *male ingeniosas*, eosque putavit hic illic tantum quaedam protulisse „optimo ex florentissima aetate tragico non indigna“²³): qui enim hic illic nonnulla optimo poeta non indigna protulerit, eum non ex pessimis fuisse poetis oportet. — Imaginem illorum poetarum tragoediae suspicari nos licet Annaei Senecae tragoediis expressam habere partim ex eo qui Romae tunc temporis mos obtinebat, non antiquos illos Graecorum scriptores imitandi, sed longe posteriores et quidem Alexandrinos, partim ex magna inter illos tragoediae romanae principes et Senecam dissimilitudine — quam quidem Niebuhrii Viri Illustrissimi hac de re sententiam esse, tum publice hunc Virum dicentem audivi, tum privatim ea qua solet humanitate me ipsum docuit interrogantem.

C. ANAPAESTICI VERSUS.

A Gellio huius generis versus Aetoli de Euripide Anaxagorae discipulo servati sunt, ut vulgo legebantur, quinque, a Valckenario ita comparati ut modo tres inde exstiterint. Narratur his versibus Euripidem ipsum admodum severum ac vultu parum hilari fuisse, scripta autem eius haud minus dulcia melle et cantu Sirenum. Suspiciari licet istos versus in comoedia nescio quo nomine inscripta fuisse, non vero eius-

---

²³) Naekii Schedae Criticae p. 29.

modi, in qua Euripides ut ab Aristophane irrisus fuerit, sed fortasse defensus a cavillationibus Euripidi ab Aristophane factis (frg. VI.).

Huc referenda videntur ea quae Aristophanis Scholiastes de Alexandro testatur, dixisse eum ὅτι λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπίδης (frg. VII.).

D. P H L Y A C E S.

Suidas voc. Φλύακες: Σωτάδης ἔγραψε φλύακας ἢ τοι κιναιδους, διαλέκτῃ ἰωνικῇ καὶ γὰρ ἰωνικοὶ λόγοι ἔκαλοῦντο οὗτοι. ἐχρήσατο δὲ τῆ εἶδει τούτῃ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς καὶ ἕτεροι. Conf. Strabo lib. XIV. p. 648.

Nihil de his poetae nostri carminibus nobis servatum est: quale igitur fuerit hoc genus, longiori disputatione comparatis de eo scriptorum testimoniis debet investigari. Nimirum duo inter græcarum fabularum genera commemorantur, quae quomodo inter se differant quidque commune habeant, propter varia et ut videatur diversa veterum scriptorum de iis testimonia multum a viris doctis est disputatum, nondum certis argumentis diiudicatum: dico φλυακογραφίαν et ἰλαροτραγωδίαν vel ἰλαρωδίαν, quae tamen duo posteriora ipsa paulum inter se differant; sed de hoc discrimine postea: nunc iam de φλυακογραφία et ἰλαροτραγωδία videbimus, quae alii dicunt esse diversa, alii unum idemque genus conficere. Ea omnia ludicri argumenti fuisse, vix opus est ut com-

memoretur. Primum audiendus est Suidas voc. *Ῥίνθων*, quem dicit *ἀρχηγὸν τῆς καλουμένης ἰλαροτραγωδίας*, ὃ ἐστὶ *φλυαγογραφία*, unde collegeris *φλυαγογραφίαν* et *ἰλαροτραγωδίαν* esse genus unum idemque. Ex eodem vero Suida voc. *Σωτιάδης Κρής Μαρωνεΐτης* tertium genus cognoscere nobis videmur, *κιναιδολογίαν* sive *κιναιδούς*, qua quidem voce Suidas videtur τοῦς *φλύακας* interpretari, quod tamen genus est ab *ἰλαροτραγωδίᾳ* longe diversum. Si igitur *ἰλαροτραγωδία* esset *φλυαγογραφία*, *φλυαγογραφία* autem *κιναιδολογία*, etiam *ἰλαροτραγωδία* esset *κιναιδολογία*, quod nemini unquam potest in mentem venire. Strabo enim lib. XIV. p. 648, quem locum postea accuratius pertractabimus, τὸ *κιναιδολογικὸν* dicit ortum esse ex imitatione τῶν παρὰ τοῖς *κιναιδοῖς* *διαλέκτων*, et Aristoxenus apud Athenaeum lib. XIV. p. 621. c. *hilarodiam* ²⁴⁾ docet proximum gravitatis locum post tragoediam obtinere, deinde postquam de *κιναιδολόγῳ* multum locutus est, horum atque *ἰλαροτραγοέδων* differentiam Athenaeus claris his verbis testatur: *σεμνότερος τῶν τοιούτων (κιναιδολόγων, Αλεξά, Σοτάδε Μαρωνίτε, αἰσῖς) ἐστὶ ποιητῶν ὁ ἰλαροφῶδς καλούμενος· οὐδὲν γὰρ σχινίζεται*. In eodem libro p. 621. c. *hilarodum* dicit Athenaeus corona donari solitum fuisse, quo in loco id animadvertendum est, scriptorem et actorem huiusmodi fabularum voce *ἰλαροφῶδς* saepe confundi, quod nobis pro nostra

²⁴⁾ Athenaeo eadem est quae *ἰλαροτραγωδία*.

quaestione nullius momenti est; τὸ *σχινίζεσθαι* vero quod dicit magodi atque cinaedologi esse, non hilarodi, refert inter ea, quae ἔξω κόσμου sint. Postremo demique Strabo l. l. τοῦ *κιναιδολογεῖν* principem Sotadem esse dicit, *ίλαροτραγωδίας* vero Suidas Rhinthonem. — Itaque vidimus ex illis locis minime apparere duo illa genera neque eadem esse et in unum redigenda, neque diversa, sed tria nos nomina habere, quibus quae genera significantur nobis quaerendum est. Meam ipsius hac de re opinionem nunc iam propenere liceat, addam deinde argumenta.

Equidem opinor *φλυαγογραφίαν* vel *φλύακας*, et *ίλαροτραγωδίαν* vel *ίλαρωδούς* neque eadem esse, neque diversa, sed *ίλαροτραγωδίαν* et *κιναιδολογίαν* varia duo genera esse *φλυαγογραφίας*, vel potius duas partes *ίλαροτραγωδίαν* et *κιναιδολογίαν* uno genere *φλυαγογραφία* contineri. Hilarotragoediam et cinaedologiam diversas fuisse iam ex Athenaei loco laudato apparet: qualis vero natura fuerit hilarotragoediae, intelligere licet ex Stephano Byzantio voc. *Τάρας*, et Eustathio ad Dionys. Perieg. 976. Stephanus de Rhinthone sic loquitur: *καὶ Ῥίνθων Ταραντῆνος φλύαξ, τὰ τραγικὰ μεταρῥυθμιζῶν ἐς τὸ γελοῖον*. Eustathii verba haec sunt: *ἐκεῖθεν δὲ (Tarentinus) καὶ Ῥίνθων ἦν, ὁ ἐπικαλούμενος φλύαξ, ἤγουν φλύαρος ὑποκοριστικῶς, ὡς τὰ τραγικὰ εἰς γελοῖα μεταρῥυθμιζῶν καὶ παίζων ἐν οὐ παικτοῦς, ἀλλὰ φλυαρῶν ἄντικρυς*. Eustathius eandem quam Stephanus expressit sententiam, sed paullo accuratius addita particula ὡς, qua id profecto significatur, *φλύακα* Rhinthonem nominatum

fuisse propterea quod tragoediarum argumenta vel tragicas res in comoediis suis irriserit, sive tragoedias in comoedias converterit: tragoedia tali modo in comoediam conversa dicebatur *ίλαροτραγωδία*, quod Suidas aperte indicavit, qui Rhinthonem hilarotragoediae principem eundemque comicum dicit: *Ῥίνθων κωμικὸς ἀρχηγὸς τῆς καλουμένης ίλαροτραγωδίας, ὃ ἔστι φλυακογραφία*, et deinde: *δράματα δὲ αὐτοῦ τραγικὰ καὶ κωμικὰ λή*. Verba ὃ ἔστι non ita interpretanda videntur, quasi *φλυακογραφία* et *ίλαροτραγωδία* unum idemque sit genus; sed explicationis causa videntur addita esse, ut nos admoneremur *ίλαροτραγωδίαν* genus quoddam esse *φλυακογραφίας*. In eandem illam de natura hilarotragoediae sententiam redit etiam Athenaei locus laudatus, ubi Aristoxenus dicit *τὴν μὲν ίλαρωδίαν σεμνὴν οὔσαν παρὰ τὴν τραγωδίαν εἶναι*; et probatur ea etiam nominibus quae Rhinthonis fabularum traduntur, Amphitryo, Hercules, Orestes, Telephus, Iphigenia in Tauris, Iphigenia in Aulide.

Quod de hilarotragoedia vidimus, hoc idem de cinaedologia mox apparebit, eam nimirum partem esse s. genus quoddam *φλυακογραφίας*. Suidas enim voc. *Σωτάδης Κρής* testatur Sotadem scripsisse *φλύακας ἢ τοι κιναιδους διαλέκτῳ ἰωνικῇ*. conf. Suidas voc. *φλύακες*. Etiam hoc loco verba *ἢ τοι κιναιδους* non significant Suidae *φλύακας* et *κιναιδους* unum idemque genus visum fuisse, sed explicandi vim habent atque accuratius docent, quales *φλύακας* ille Sotades scripserit, sc. *κιναιδους*, et ionica quidem dialecto, id

quod etiam Athenaeus testatur lib. XIV. p. 620. e. et lib. VII. p. 293. a, ubi nostrum Sotadem ipsa ionica dialecto ab alio mediae comoediae disiungit.

Hoc igitur satis mihi videor comprobasse et *κιναιδους* et *ιλαρωδους* vel *ιλαροτραγωδους* fuisse *φλύακας*, et hos quidem *σεμνοους φλύακας*, illos *ασεμνοους*. *Φλύαξ* est vocabulum commune atque totum illud parodicum, quod etiam comicam dixeris, dramaticis genus complectitur, quod Vossius qui totam rem parum perspexerit, lib. II. Instit. poet. c. 21. §. 2. haud satis accurate expressit his verbis: " — cogitare oportet, vocem *φλύακος* interdum laxius sumi, ut tum *ιλαρωδοις* conveniat, tum *κιναιδολογοις*. *ιλαρωδοι* si cum tragicis poetis conferantur, vere *φλυάσσουσι* h. e. *puantur*. At si compares cum comicis et praesertim cum *μαγωδοις*, *σεμνοι* ac graves sunt. Quare si proprie presseque loqui volumus, *φλυακογραφοι* et *κιναιδολογοι* differunt gravitate; hi vere sunt mimi, illi non item". Haec omnia minus bene dicta esse, ac tale discrimen, quale fecit, inter *φλυακογραφους* et *κιναιδολογους* immerito Vossium statuisset, ex iis quae supra disputavimus satis apparet. Ceterum *φλυακογραφοι* quidem non sunt mimi: *φλύακις* vero (qua voce vidimus etiam scripta significari) et mimi vel actores sunt et scriptores; etiam ex Athenaeo lib. XIV. p. 620. f, nobis compertum est Phylaces Italis eosdem fuisse, quos Lacedaemonii *δικηλιστάς* i. e. *υποκριτάς* nominaverint, Sicyonii *φαλλοφόρους*, Thebani *εθέλοντας*. Sed redeamus ad id quod nobis propositum est: iam ipsa significatio

vocabuli *φλύαξ* indicat hoc nomen universi cuiusdam scriptorum generis esse, cuius veri simillimum est multas fuisse varias partes, nos duas tantum certe cognovimus, *κιναιδους* et *ίλαρηδούς*, quare utrique, et *κίναιδοι* et *ίλαρηδοί*, ubi a scriptoribus laudati sunt, non re vera his nominibus appellantur, sed semper *φλύακες*; ista nomina etiam talia sunt, quibus haud dubie non universum genus quoddam significatum sit; *φλύαξ*, et scriptoris et scripti nomen, idem est quod *φλοίαξ*: utrumque derivatur a *φλέω*, *φλοίω*, *φλύω* i. e. abundo, quod primum transfertur ad eum qui verbis abundat, qui garrulus, *φλύαρος* est; et garrulas plerumque levibus verbis abundat sive ineptis aut ita comparatis, ut risus iis commoveatur, quare Hesychius vocabulum *φλύαξ* interpretatus est *γελοιαστής*: ex hac vero significatione apertum fit non obscœni quidquam esse in ipso verbo *φλυακογραφία*, sed posse tantum esse *φλυακογραφίως*, quae sint obscœnae, quas nominare liceat *κιναιδολογίας*. conf. Henricus Stephanus thes. gr. ling. Tom. IV. p. 171. sq., et Schweighaeuserus ad Athen. III. p. 86. a., cui propter communem utriusque vocabuli fontem id nequeo assentiri, quod *φλύαξ* dicit unice veram esse scripturam. conf. frg. XI. 8. De origine τοῦ κιναιδολογεῖν gravissimus et fere unicus locus Strabonis est lib. XIV. p. 648: *Κλεόμαχος ὁ πύκτης, ὅς ἐις ἔρωτα ἐμπεσῶν κιναιδου τινὸς καὶ παιδίσκης ὑπὸ κιναιδῶ τρεφομένης ἀπεμιμήσατο τὴν ἀγωγὴν τῶν παρὰ τοῖς κιναιδοῖς διαλέκτων καὶ τῆς ἠθοποιίας· ἤρξε δὲ Σωτᾶδης μὲν πρῶτος τοῦ κιναιδο-*

λογεῖν ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός· ἀλλ' οὕτω μὲν ἐν ψιλῷ λόγῳ, μετὰ μέλους δὲ Λύσις καὶ ἔτι πρότερος τούτου ὁ Σίμος. Gravissimum dixi hunc locum esse; nec tamen omnino dignus est cui fides habeatur: fingebant enim fortasse, non dixerim Strabo, sed eo priores, talem huius rei originem, cuius quidem rei certa quaedam origo ignota, et ut mihi quidem videtur, non necessaria erat: cinaedicus hic sermo fortasse sua sponte ortus est, ita tamen ut Sotades imitando eum in carminis formam primus redegerit, atque idcirco, veluti Theocritus bucolici carminis, princeps et inventor sit appellatus²⁵). Id vero Strabonis loco docemur argumenta carminum cinaediorum obscoena fuisse, quod etiam ex noto illo Sotadis in Philadelphum versu apparet:

εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιγὴν τὸ κέντρον ὠρεῖς.

Fabricius in Bibl. gr. II. p. 495. voc. Σωτάδης „mirum est, inquit, Strabonem videri adfirmare, quod Sotades et Alexander Aetolus scripserint non versu, sed prosa oratione, quum alii veteres contrarium innuant et Demetrius de elocutione §. 193. (lege §. 189.) Sotadi ἄσεμνον quidem et κεκλασμένον, sed tamen tribuat μέτρον. Gyraldus vero verba Strabonis κατὰ μέλους ita intellexit, quod cantum addiderint Simus et Lysis, at Sotades et Alexander modo recitaverint

²⁵) Diogenis locus ep. XI. — γάλλους καὶ κιναιδολόγους — huc minime pertinet: ibi enim obscoeni homines intelliguntur, quos Juvenalis in Sat. II. 99. et IX. 130. *pathicos* dicit.

cinaedica sua poemata.“ Gyraldi coniecturam, qui diversa haec scriptorum testimonia inter se conciliare conatus est, probari minime posse iam apparet ex Athenaeo lib. VII. p. 293. a, ubi Sotades noster appellatur ὁ τῶν ἰωνικῶν ᾠσμάτων ποιήτης: cantabantur etiam Sotadea. Neque vero ψιλὸς λόγος poeticam significare potest orationem, sed prosam tantum: conf. Aristot. de art. poet. I. §. 7. ibique Hermannus; et verbis μετὰ μέλους Strabo haud dubie nil nisi poesin voluit intellectam. Strabonis igitur hac de re testimonium ab aliis scriptoribus re vera diversum est: Athen. VII. p. 293. a. XIV. p. 620. e. Ad expediendam hanc difficultatem aptissime conferratur Demetrius de elocutione §. 189. a Fabricio laudatus, quippe qui Sotadea quae dicuntur metris quidem scripta fuisse diserte testetur, sed metris κεκλασμένοις καὶ ἀσέμνοις, duobus additis eorum exemplis:

σκήλας καύματι κάλυψον

et

*σειὼν μελίην πηλιάδα δεξιὸν κατ' ὄμω
ἀντὶ τοῦ*

σειὼν πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὄμω.

Similis est laudatus ille Sotadis versus. Demetrio quidem et Athenaeo, qui testes in eiusmodi rebus maxime sunt locupletes, haud dubie credi oportet: Straboni autem illa in re quasi obiter tantum versato Sotadica metra aliorum metrorum dissimilia non metra, sed soluta oratio esse videbantur. Sotades totam Iliadem in metrum peculiare converterat,

unde illa Demetrii exempla petita sunt. Quintilianus Instit. or. I. c. 8. caesuras, quae in Sotadeis crebras inveniuntur, commata contemtum nominavit. Sotadea plerumque ita scripta fuerunt, ut ea et retro et porro legere posses. Hac de re audiendi sunt Martialis VI. 86:

nec retro lego Sotadem cinaedum.

et Ausonius:

σωταδικόν τε κιναιδὸν ἰωνικὸν ἀμφοτέρωθεν.

Quintil. Instit. or. IX. c. 4.: „memini quendam non ignobilem poetam ita lusisse:

astra tenent coelum, mare classes, arca messem;
hic retrorsum fit Sotadeus.“ Reliqua de Sotadicis metris vide ap. intpp. Quintil. II. II.; Hermann. in elem. doct. metr. p. 444 sqq. 451. sq.; Serv. ad Virg. p. 18. 19.; conf. Marius Vict. p. 1824. 2530; Diomedes p. 515; Suidas voc. *Σωτάδης Κρ. Μ.*, ubi Sotades *λαμβογράφος* appellatur. Iliadis eius mentio fit ab Hephaestione c. II. §. 5.

De cinaedologia et hilarotragoedia quaeri etiam potest, utra prior vel recentior sit, an eodem fere utraque tempore orta. Rhinthon, hilarotragoediae princeps, Suida testante, *γένονεν ἐπὶ τοῦ πρώτου Πτολεμαίου*, unde tamen id minime colligi potest eum Philadelpho regnante non amplius vixisse. Sotadem vero, qui *ἤρξε πρώτος τοῦ κιναιδολογῆν* (Strab. XIV. p. 648.), Plutarchus de educ. liber. c. 14., Athenaeus lib. XIV. p. 620. e. et Eustathius ad II. XVI. 432. Philadelphi temporibus floruisse testantur, ita tamen, ut eum non iam antea litteris et poesi

operam dedisse: contendere non possit: quamobrem alterutram illarum poesis formarum priorem fuisse minime pro certo statuere licet, quamquam suspicari possumus, hilarotragoediam prius quam cinaedologiam in poeticam suam formam redactam fuisse. Sin vero rem ipsam respexeris, putabis fortasse, si non prius *κιναιδολογία* orta, deinde etiam tragoedia in ridiculum detorta sit, certe hilarotragoediam et cinaedologiam iuxta prope ortas fuisse. Paullatim utramque exstitisse, nemo infitiabitur: universum vero *φλυάκων* genus, sive alias eius partes perantiquas fuisse veri simillimum est.

Restat ut de singulis huius generis scriptoribus quantum ad nostram quaestionem aptum videatur, et quidem de praecipuis eorum pauca dicamus.

Sopater ὁ *φλυακογράφος* ab Athenaeo pluribus locis laudatur, nusquam vero aut cinaedologi nomine, aut hilarodi. Appellatur nonnunquam parodus et per parodicas quae traduntur eius fabulas fieri existimo, ut hilarodum fuisse eum liceat suspicari. *Parodum* vero eundem esse qui *φλυακογράφος* ex Athenaeo apparet, qui Sopatrum eiusdem fabulae (*Πύλαι*) scriptorem lib. IV. p. 175. c. appellet *parodum*, et lib. XIV. p. 649. a. *phlyacographum*. Patria Paphus fuit ²⁶⁾, quare iocose apud Athenaeum lib. IV. p. 158. d., ubi de lentibus sermo est, dicitur ὁ *φάκιος παροδός*, fortasse *capta occasione a fabula, cui titulus Πακή*. Hunc Sopatrum parodum Suidas a comico seiungit;

²⁶⁾ Athen. III. p. 119. a. IV. 175. c.

sed Sopater comicus et parodus est unus idemque: quibus enim in fabulis Athenaeus laudat parodum, easdem Suidas voc. *Σώπατρος Κωμικός* affert. Sopatri fabulas vide in Schweighaeuseri indice ad Athenaeum. Tres vero inter Sopatri fabulas ab Athenaeo laudantur, *Βαχίς* lib. IV. p. 158. d., p. 176. a. (quam etiam Suidas, et eam quidem unicam, parodo concedit), *Βαχίδος Μνηστῆρες* lib. IV. p. 160. a. b. l. XIV. p. 644. c., et *Βαχίδος γάμος* l. XIV. p. 656. f., quas equidem suspicor, sed suspicor tantum! trilogiam fuisse, qua Sopater antiquos trilogiarum poetas irriserit; fortasse etiam tria nomina unius fabulae sunt.

Rhintho, hilarotragediae princeps, testibus Suida, Stephano Byz. voc. *Τύρας*, Hesychio voc. *Ἄσεκτος*, Eustathio ad Dion. Perieg. 976. fuit Tarentinus atque usus est, testante Apollonio Dysc. de pronom. p. 364. c., Tarentina dialecto; contra omnes unum est Nossidis epigramma in Brunckii Anal. I. p. 196, ubi haec verba leguntur:

*Καὶ καπυρὸν γελῶσας παραμείβεο καὶ φίλον εἰπὼν
Ῥῆμ' ἐπ' ἐμοί' Ῥίνθων εἰμ' ὁ Συρακόσιος.*

Sed huiusmodi epigrammatis parum videtur tribuendum esse auctoritatis, quanquam id non omnino negari potest, eum Syracusis natum postea Tarenti vixisse, unde Tarentini nomen acceperit: mirum autem esset, hoc reliquis de eo testibus aut ignotum aut ab iis omissum fuisse. De aetate eius Suidae testimonium iam audivimus; hic idem testatur triginta octo *δράματα τραγικὰ καὶ κωμικὰ* Rhinthonis fuisse: fortasse plura fuerunt.

Fabula Rhinthonica inter varia fabularum genera commemoratur in Donati fragmento de Tragoedia et Comoedia et in eiusdem Commentario ad Terentii Adelpbos Prol. v. 7. Lydus de Magistrat. Rom. lib. I. §. 40. Rhinthonicam in septem Comoediae genera refert eamque *ἑξωτικὴν* appellat. Gisbertus Cuperus (Observatt. l. I. c. 10.) *Rhinthonis Hilaritragoediam sive Phlyacographiam* dicit *neque cantatam olim aut saltatam, nedum actam fuisse, neque adeo omnino in Dramatum numero habendam, sed accedere ad Gallorum Vers burlesques, sive Italica voce dicere malis, Travestimenta*, nulla fortasse alia causa commotus, nisi quod Lydus l. I. §. 41. Rhinthonem dicit primum hexametris versibus comoediam scripsisse²⁷). Contra Cuperum primum sunt Suidae verba modo laudata; deinde Reuvensius in Collectaneis Litterariis p. 80. sqq. magna cum probabilitate Lydum errasse docuit illa dicentem, Rhinthonem dramata scripsisse metris dramaticis. Contra illam Cuperi sententiam disputavit etiam Fichstaedtius de Dramate Graecor. Comico-Satyrico p. 43. sqq. De fabula Rhinthonica conf. Vossius Instit. Poet. l. II. c. 21; Grysar de Doriens. Comoed. Tom. I. p. 53. sqq. Rhinthon dramatum quae scripsit non nova sibi sumserat argumenta, sed aliorum tragoedias in ridiculum detorsit et in comoedias quasi convertit, quae ita comparatae *ἰλαροτραγηδία* nominabantur. De metris

27) — τὸν Ῥίνθωνα, ὃς ἑξαμέτροις ἔγραψε πρῶτος
Κωμῳδίαν.

Rhinthon. conf. Osann. Anal. Crit. p. 96. sqq. O. Müller. *Gesch. Hellen. Stäm. u. Städte* III. p. 364. sq. Ceterum „ab *ἰλαρωδία* sic distinguendam videri *ἰλαροτραγωδίαν* docuit Osannus, ut licet utriusque argumentum mere ludicrum fuerit, atque hilaritate iocorum et lascivis dictis risum populo excusserit, in *ἰλαροτραγωδία* tamen virtus comica ab argumentis tragicis peteretur, quae ex cothurno in soccum detorta cum parodia irriderentur. Utramque vero, et *ἰλαρωδίαν* et *ἰλαροτραγωδίαν*, in scenam deductam et cum saltatione i. e. gesticulatione et actione mimica decantatam fuisse, veri simile fit“. Hilarodi non ex veris tragoediis eas irridendi causa, sed aliunde, ex vita solebant argumenta repetere, et ea quidem amatoria, convivalia et quae horum similia sunt: Festus voc. *Hilarodos* id carminum gentis *lascivum et delicatum* appellat, quae definitio in bonam partem accipienda laudatae illi *σεμνότητι* minime repugnat. De hilarodo et hilarodia conf. inprimis Athen. XIV. p. 621.; Salmasii Exercit. Plin. p. 76.; Voss. Inst. Poet. l. II. c. 21.; *ἰλαρωδία* et *ἰλαροτραγωδία* saepe scriptoribus etiam nullo discrimine facto confunduntur.

Sotades Maronita, ionicarum cantilenarum poeta, Philadelphi aequalis, ἤρξε πρώτος τοῦ κιναιδολογεῖν, ionica usus dialecto; diversus est a Comico Sotade, cuius ab Athenaeo duae fabulae laudantur, Ἐγκλειόμεναι et Παρὰλυτρούμενος. Suidas comicum hunc et nostrum confudit, quum istas duas fabulas nostro Maronitae tribuerit: sed Athenaei testimonium magis quam Suidae dignum est cui fidem habeamus. Neque

vero intelligo qua ratione Sotades Cretensis idemque Maronita Suidae nominetur. Fortasse Comicus ille fuit Cretensis, quem Suidas quia non a nostro disiunxit, duos, quos unum putaverit, uno nomine complexus est *Κρης Μαρωνείτης*. Suidas voc. *Σωτάδης Κρ. Μ.* enumerat Sotadis fabulas: *εἰσὶ δὲ αὐτοῦ εἶδη πλεῖστα οἶον, Εἰς ἄδου κατάβασις Πρίηπος· Εἰς Βελεστικήν· Ἀμαζών καὶ ἕτερα. καὶ Ἐγκλειόμεναι καὶ Παραλυτρούμενος.* De duabus proximis iam dictum est; ex reliquis vero quae Comici sint, quae Maronitae, certis argumentis iudicari non potest, attamen suspiceris reliquas omnes Maronitae fuisse, quippe quae verbis *καὶ ἕτερα* ab illis separatae sint: nimirum fortasse ipsi Suidae inter utrasque videbatur esse discrimen, quanquam a scriptore profectas eodem. — Sotades regem propter eius cum sorore matrimonium versibus acerbissime cavillatus est et huius rei poenas Philadelpho graves persolvit (Plutarch. de educ. liber. c. 14.), quae res apud Athenaeum l. XIV. p. 620. e. et Eustathium ad Il. π. 432. in fabulam abiit, Sotadem in cista plumbea inclusum et in mari demersum esse. — Illud postremo mirum videatur, quod Straboni Sotades prior Alexandro Aetolo sit, Athenaeo autem Sotade Alexander: Strabo enim l. l. dicit *ἦρξε δὲ Σωτάδης μὲν, — ἔπειτα Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός* — Contra Athenaeus l. XIV. p. 620. e., *ὁ δὲ ἰωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου ἰωνικὰ καλούμενα ποιήματα Ἀλεξάνδρου κ. τ. λ.* Uterque, Sotades et Alexander eodem rege regnante vixerunt, quare altero alter longe posterior certe non fuit; sed Stra-

bonis illum locum Athenaeo ignotum fuisse credi non potest: equidem suspicor Athenaei verba *πρὸ τούτου* non ad *Σωτῆδου* referenda esse, sed ad *ἰωνικὸς λόγος*, atque interpretanda sive *pro ionico sermone dicta ionica carmina*, s. *propter vel secundum ionicum sermonem dicta ionica carmina*.

Praeter hos quatuor, Sopatrum, Rhinthonem, Sotadem et Alexandrum qui reliqui *φλυακογράφοι* s. *φλόαιες* a scriptoribus laudantur, eos breviter liceat et sufficiat enumerare: Lysis, Simus Magnes (Strab. l. l.); Pyres Milesius (Athen. l. l.), profecto idem qui Suidae l. l. dicitur *Πυρρῶς ὁ Μιλήσιος*; Alexas (Athen.); Theodoras, Timocharidas, Xenarchus (Suid. l. l.), et si Reuvsii (Collectan. Litterar. p. 69.) coniecturam in Lydo de Magistrat. Rom. l. I. §. 41, *Φλυακογράφων* pro *Πυθαγορείων*, probaveris, Asceras quoque (Sciras, Athen. l. III. p. 77.) et Blesus.

Fortasse etiam Timo Phliasius ὁ *σιλλογράφος* huc referendus est, quanquam inter phlyacographos nusquam nominatur: Silli enim a *φλυακογραφίας*, cuius generis variae erant partes, omnia irridentis et cavillantis natura minime abhorrebant.

E. EPIGRAMMATA.

Epigrammatici carminum generis maxime poetae Alexandrini studiosi fuerunt, neque ullus fortasse fuit eorum, qui non epigrammata scripserit: nec vero tunc temporis ut olim statuæ modo, sepulcra, templa deorum, cuiusvis generis dona diis consecrata, et

aliae quae res publice conspicuae sunt, epigrammate inscribi solita erant, sed cogitata quoque hominem certum quendam facete vel irridendi vel honorandi gratia in epigrammatum formam redigebantur. Epigrammatum eadem quae aliorum generum illa aetate indoles fuit: poetae enim omissa priore nitida simplicitate facetiorem quandam elegantiam sectabantur.

Alexandri nostri epigrammata quatuor servata habemus, tria in Anthol. Gr., quartum ab Athenaeo, quorum omnium argumenta maxime varia sunt, amatorium nullum. Meleager coronae suae epigrammatum intexuisse se Alexandri quoque, haud dubie Aetoli, epigrammata ut *virides olei ramos* testatur praefat. v. 39:

τοὺς δ' ἄμ' Ἀλεξάνδρου νεοὺς ὄρηκας ἐλαίης.

Alexandri primum est in *Panem* (frg. VIII.), quod simplicitate sua videtur omnium iucundissimum esse, alterum in *Venerem armatam* (frg. IX.), in Anthologia ipsa inscriptum *Εἰς Ἀφροδίτην ὀπλισμένην*; tertium in *Alcmanem*, ipsum in eo de se ipso loquentem (frg. X.); quartum, quod Fabricius Vol. IV. p. 460. *epigramma in Agathoclem* nominavit, alii dixerunt fragmentum elegiaci carminis esse, quo parodiae historia quaedam exposita fuerit, procul dubio inscribendum est *epigramma in Boeotum*, parodiarum poetam (frg. XI.). Quamvis enim Athenaeus l. XV. p. 699. b. c. de isto carmine dicat, Alexandrum *ἐλεγεῖον* fecisse, tamen eiusdem ipsius Athenaei verba videntur satis docere, non re vera elegiacum carmen intelligi, sed epigramma: si enim decem ab Athenaeo

traditi versus totum carmen conficiunt, concedendum erit epigramma esse, non elegiam. Alexander his versibus, nam haec est Athenaei sententia, parodos docuit apud Siculos in existimatione quadam fuisse, ποιήσας ἐλεγείον τρόπον τοῦτον δηλοῖ, quae quidem verba merito suspicari nos iubent hoc totum ἐλεγείον esse, quo illa res contineatur: si maioris tantum pars carminis esset, inde non efficeretur id quod voluit Athenaeus, omnes parodos in existimatione apud Siculos fuisse, sed modo Boeotum; sin vero carmen perfectum atque integrum est, Athenaeus facile potuit contendere, uno Boeoti exemplo comprobari omnium illam apud Siculos parodorum existimationem. Nec vero Alexander historiam scripsit parodici generis, cuius praestantissimi poetae ipsa illa aetate floruerunt, et si re vera historiam horum poetarum scripsisset, valde vereor, ut Aetolus elegia id facturus fuisset. Vocabulum ἐλεγείον quo usus est Athenaeus integrum carmen significat elegiacis versibus scriptum, neque amplius quidquam Athenaeum existimo, aut elegiam esse, aut epigramma, isto vocabulo indicare voluisse. Primum Simonidis lugubria carmina, epitaphia, sic nominabantur; sensim deinde alia quoque epigrammata, et omnia versibus impariter iunctis composita carmina singulaque disticha ²⁸⁾, formae tantum habita ratione, isto nomine coepta sunt appellari. Quam Latini dicunt elegiam, ea Graecis plerumque dicitur plur. num. ἐλεγεία vel ἐλεγιοι, nonnumquam etiam ἐλεγεία. Nostrum epi-

²⁸⁾ Thuc. I. 132. Pausan. V. 2. 5.

gramma videtur epitaphium fuisse Boeoti ab Agathocle Syracusis patrio oppido expulsi et fortasse in Aegypto sepulti. Dices fortasse, neque initium carmen habere, nec finem, ergo integrum epigramma non esse. Initium quidem facili coniectura mihi videor integrum restituisse; exitus vero epigrammati aptissimus est: non enim propter Euboei mentionem obiter ut videtur factam plura de eo expectare debemus; Euboeus tunc temporis haud dubie satis cognitus fuit, et est re vera hoc epigrammatis, ut in eo breviter omnia, multa etiam parum dilucide commemorentur. Si carmen historicum esset, a Boeoto ad Euboeum transitus talis qualis est admodum foret ineptus. Etiam illud bene factum videtur quod nomen Boeoti usque ad finem carminis reservatum est. Ab initio carminis Agathocli tyranno id quasi exprobratur, quod Boeotum animi sui ferocitate patria expulerit, et extremo carmine poetam, si qua divinatione uti licebit, in Euboeum invehi propterea suspicor, quod Agathocles istum poetam illo expulso longe inferiorem secum in Sicilia retinuerit. Schweighaeuserus in ind. ad Athen. voc. *Boeotus* videtur nobis hac de re consentire, quum dicit, Boeotus laudatur ab Alexandro Aetolo in epigrammate et praefertur Euboeo.

F. ELEGIACA.

Ex elegiaco carminum genere maxima pars fragmentorum est, quae poetae nostri supersunt: nimirum duo fragmenta, unum *Apollinis*, quod versibus 34.

constat, in Parthenii eroticis, alterum septem versuum ex Musis a Macrobio, servata habemus. In carmine, quod Ἀπόλλων inscribitur (frg. XII.), fabulae amatoriae, et eae quidem fortasse hominum nonnisi ut in fragmento est misere amantium, ab Apolline vaticinando videntur expositae fuisse; nec vero, quantum ex nostra servata colligere possumus, tam immodestae, ut iudicium hac de re prorsus iniquum in Daubii et Creuzeri Studiis ²⁹⁾ prolatum ego possem probare. Fragmento nostro Anthei fabula ut fuit apud ipsum Alexandrum tota haud dubie continetur. — Etiam qui *Musae* inscribitur liber (frg. XIII.) haud parvus videtur fuisse: aut enim Timothei tantum historia in eo copiose narrata erat, qui quoniam sui temporis inter peritissimos artis musicae fuit, carmini nomen quoque Musarum inscribere Alexandro placebat; aut quod veri similis est plures de claris poetis atque aliis qui Musarum artes coluerunt, narrationes eo continebantur. Fabricii errorem, qui ex Musis Aetoli petitos putaverit versus de planetis, quos edidit Galeus ad Parthenium p. 149-sqq., Naekius iam notavit in Schedis Crit. p. 8: illi de planetis versus heroici sunt, carmen Aetoli quod *Musae* inscribitur, elegiacum fuit; deinde eos omnino non Aetoli, sed Alexandri Ephesii esse, Cosmographiae scriptoris, idem Naekius l. l. doctissime

---

²⁹⁾ Vol. IV. p. 66: „ein Unternehmen, welches außer Lykophrons Cassandra kaum seines Gleichen finden möchte.“

ac locupletissime comprobavit. — In Addendis ad Parthenium etiam ille Galeus egregie erravit accepto Alexandro Magno pro Alex. Aetolo: dicit enim „a Ioachimo Camerario inter Homeri interpretes hunc quoque Alexandrum recenseri“. Camerarius autem in praefatione editionis Homeri „maximos et potentissimos quoque reges in Homeri operum commentationibus elaborasse, Alexandrum illum, cui rerum gestarum admirabilitas Magni nomen concilia-
verit, haec plane in deliciis habuisse“ et alia de Alexandro M., de Aetolo nihil. Simili modo, quod a Naekio in Schedis Criticis p. 7. notatum est, Harlesius ad Fabricii B. G. II. p. 283. *humani aliquid passus est confuso cum nomine poetae nostri nomine fabulae Euripideae: nam de Alexandro Euripidis dramate agit Valck, Diatr. 147. sq.*

Reliqui poetae nostri versus elegiaci tres inveniuntur de Mysis apud Strabonem, qui cuiusnam et qualis elegiaci carminis particula fuerint, exquiri non potest (frg. XIV.).

G. E P I C A.

Ex epico genere duo poetae nostri carminum nomina et fragmenta cognovimus, quorum unum inscribitur Ἀλιεύς (frg. XV.), cuius fragmentum ab Athenaeo servatum *eleganti*, ut Naekius Sched. Crit. p. 16. rectissime iudicavit, *et vere antiqua simplicitate in summa brevitate cum ceteris Aetoli reliquiis docet eum altiori quodam sermone scripsisse*. Isto fragmento Glaucus deus marinus herba quadam ex insulis Bea-

torum gustata mari demersus interisse narratur. Alterum *Κίρκα* (frg. XVI.), cuius argumentum ex *Odyssea* depromptum, ut *Callimachus* eas *Thesei* fabulas quae ad *Hecalen* pertinebant, singulari epico carmine tractavit ex *Theseide* ut videtur depromptas, quo maiori carmine omnes *Thesei* fabulae comprehendebantur; eadem ratione duobus carminibus quae inter *Theocritea* sunt XXIV. (*Ἡρακλίσκος*) et XXV. (*Ἡρακλῆς Αἰοντοφόρος*), et *Moschi* carmine IV. (*Μεγάρα Γυνή Ἡρακλέους*) singulae ex *Heraclea* fabulae sunt enarratae. Id vero de nostro carmine fateri debemus, ab *Athenaeo* ipso nominari quidem ut scriptorem eius *Alexandrum Aetolum*, dubitari tamen *εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον*, qua in dubitatione nobis acquiescendum erit. Legitur deinde apud *Athenaeum* non ut nos nomen scripsimus, sed *ἐν Κρικαιῖ*, quod fortasse ortum est e sequenti particula *εἰ* a librario forte duplicata, quare nonnulli etiam *ἐν Κρίκα*. *Meursius* inscribit *Κρικαιεύς*; *Casaubonus* putat legendum esse *ἐν Τριταῖ*, quo nihil prorsus efficitur, vel *ἐν Ἀλιεῖ*³⁰⁾, ut idem poema sit, quod modo laudatum est, eo fortasse ad istam coniecturam adductus, quod in duobus versibus qui ex eo servati sunt, *Πομπίλος* piscis commemoratur. *Brunckius* in *Anal. T. III. lectt. et emendd. ad Al. Aet.* videtur eam probasse, quum dicat τὸν Ἀλιέα bis ab *Athenaeo*

³⁰⁾ *Casaubonus*: „Urbs in Achaia fuit nomine *Tritaea*; sed non dubito *Athenaeum* scripsisse *ἐν τῷ Ἀλιεῖ*, ut alibi in hoc libro saepius“.

laudari, quem quidam Aetolo tribuerint, alii abiudicaverint. Sed falsam eam esse apparet ex verbis ab Athenaeo additis, *εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον*: de *piscatoris* enim scriptore Athenaeus minime dubius fuit. Vera ut videtur emendatio ἐν *Κίρκῃ* facta est a Schweighaeusero. In dorica forma, qua ipse profecto usus est Alexander, haereri non debet.

Ex heroicis fuisse carminibus etiam ea videntur, quae dixisse traditur Alexander Aetolus, Hectorem Apollinis filium esse, Argivis Thesei filiam Iphigeniam (frgg. XVII. XVIII.).

H. ASTRONOMICA.

Scripta huius generis Alexandri nulla servata sunt: re vera tamen de stellis aliisque rebus naturalibus eum scripsisse in Arati vita indicem *Ἀράτου Γένος* habente his verbis docetur: *πολλοὶ γὰρ καὶ ἄλλοι Φαινόμενα ἔγραψαν καὶ Κλεοπάτρης, κ. Σμίνθης, κ. Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός, κ. Ἀλ. ὁ Ἐφέσιος, κ. Ἀλ. ὁ Ἀνκαίτης κ. τ. λ.* Alius huius rei testis est Sextus Empiricus l. VIII. c. Log. II. s. 204: *ὡσαύτως δὲ καὶ παρὰ τοῖς τὰ οὐράνια πραγματευσαμένοις, καθ' ἕνα Ἀράτω καὶ Ἀλεξάνδρῳ τῷ Αἰτωλῷ.* „Quod vero inter Arati interpretes Alexander Aetolus enumeratur (vid. supra p. 5.), eo nihil aliud videtur indicari, quam hoc, Alexandrum Aetolum alicubi aliquod de Arato testimonium edidisse. Nec magis quod de Ephesio ibi traditur, de commentario in Aratum intelligendum est, sed de opere *ἐμμέτρῳ* simili *Phaenomenis*“²¹).

²¹) Naekius Sched. Crit. p. 7.

I. HISTORIA.

Singularem quandam historiae et quidem Aetolicae librum Alexandrum scripsisse, quod praeter alios Schweighaeuserus in ind. ad Athen. ex una voce *ἱστορεῖ* l. X. p. 412. f. — Alexander hic loquitur de Titormo Aetolo — suspicatus est, ego non quidem nego, sed nego aut ex eius reliquiis, aut ex aliorum testimoniis id colligi posse. Schweighaeuserus opinatur hoc verbo *ista* (qua?) ratione non uti solitum esse Deipnosophistam nostrum, nisi ubi de Historiarum aliquo scriptore loquatur. At istud vocabulum non modo solutae orationis historicae vim continet, sed omnes cuiusmodicunque scriptores dici possunt *ἱστορεῖν* et re vera dicuntur: Parthenio fere ubique *ἱστοροῦσι* poetae; quod vero gravissimum contra illam coniecturam argumentum videtur, ipse Athenaeus verbi causa l. VII. p. 296. e., ubi epicum carmen affertur, dicit, *ἱστορεῖ δὲ — ὁ Αἰτ. Ἀλ.*. Alii eandem inde coniecturam fecerunt, quod Pleuronius dixisse fertur Hellos a Tyrrhenis ortos ex patrio more tantos Iovi tribuere honores (frg. XX.). Talia vero etiam in carminibus, praesertim docta illa aetate, potuerunt commemorari. Equidem existimo Alexandrum aut multas de historia petitas res inseruisse carminibus suis, aut carmina heroicis fortasse versibus scripta in historiae modum composuisse, nec tamen eum negaverim prosa quoque oratione historiam scripsisse.

Reliqua de Alexandro testimonia, ex quibus neque nomina carminum, neque fragmenta cognoscimus, ipsis fragmentis, ubi aptum videbatur, adieci.

ALEXANDRI AETOLI FRAGMENTA.

I. Π Ο Τ Ο Σ.

Athen. IV. 170. e. f.; Ζητητέον δὲ εἰ καὶ ὁ τραπεζοκόμος ὁ αὐτός ἐστι τῷ τραπεζοποιῷ. Ἰόβας γὰρ ὁ βασιλεὺς ἐν ταῖς ὁμοιότησι τῶν αὐτῶν εἶναι φησι τραπεζοκόμον καὶ τὸν ὑπὸ Ῥωμαίων καλούμενον στρουόκτωρα, παρατιθέμενος ἐκ δράματος Ἀλεξάνδρου, ᾧ ἐπιγραφὴ Πότος.

Εἰς αὐριὸν με δεῖ λαβεῖν ἀληθείδα·

Τραπεζοποιὸν δημιουργὸν λήψομαι.

Ἐπὶ τοῦτ' ἀπέστειλ' ἐξάγοῦ μ' ὁ δεσπότης.

Servi haec verba esse a domino missi rure ad oppidum aliquod luxu mollitieque cognitum satis elucet; ad quem ea loquatur coniectura effici minime potest. Hoc tamen veri simillimum videtur ad initium dramatis ea pertinere, ubi quae ad computationem necessaria sint, comparentur, et quidem pridie ipsam computationem, quae dramatis argumentum est. Quale et cuiusnam domini hoc fuerit convivium, quinam convivae, ne suspicari quidem debemus.

Athenaeus quaerendum sibi proposuit, num ἡ τραπεζοκόμος idem sit qui τραπεζοποιός, idque revera esse ostendit, quanquam non aperte pronuncia-

vit: nam dicit eundem esse *τραπεζοκόμον* atque Romanorum *structorem* deinde *τραπεζοποιός* ita describitur, ut etiam hunc appareat eundem esse qui *structor*. Verba enim *παρατιθέμενος ἐκ δράματος* non sic interpretanda sunt, quasi Iuba rex nostros Alexandri versus ad demonstrandum laudaverit eundem esse *τραπεζοκόμον* atque *structorem*, sed hoc tanquam certum proponit; nostris vero versibus docere conatur etiam *τραπεζοποιόν* eundem esse, qui *structor* quem dicunt Romani (ad convivia enim non fabricatore mensarum opus est, sed mensis iam fabricatis earumque structore i. e. ut Servii verbis utar, *ferculorum compositore*), unde colligatur *τραπεζοκόμον* eundem esse qui *τραπεζοποιός*. Structoris erat eluere patinas ac vasa, curare lucernas, libationes facere, alia horum similia; demique cibos afferre et adstare convivis, quod quidem officium ab Athenaeo significatur l. IV. p. 170. d. f. Hesychius officium eius ita interpretatur: *τραπεζοποιός ἐστὶν οὐχ ὁ μάγειρος, ἀλλ' ὁ τῆς πίσης περὶ τὰ συμπόσια παρασκευῆς ἐπιμελούμενος*. Eodem modo Pollux; cf. Virg. A. l. 701—706, ubi Servius ad v. 704. *struere* interpretatur *ordinare, componere, unde et structores dicuntur ferculorum compositores*. — De Iuba rege Mauritaniae, viro eruditissimo cf. Athen. plur. ll., Etym. M. voc. *βλίτυρι* et voc. *Διώνσος*. — In Athenaei edd. et mss. antea legebatur *στρούκτορα*; Schweighaeuserus primus ex uno cod. ms. restituit *στρούκτωρα*. — Verbum *λαμβάνειν* non ipsum neque emendi, neque conducendi usquam habet notionem, sed ubi de rebus eiusmodi sermo est, quas aut emere

tantum aut conducere possis, ut h. l. tibicinam et structorem, ibi nos per se intelligitur, si eas accipiamus, aut emendo id facere aut conducendo. — *αὐλητρίδες* et *ὄρχηστρίδες* ad convivium veteribus arcessitae sunt res admodum nota; cf. Ar. Ran. 514. sqq. ed. Dind. — *δημιουργός* quivis dicitur opifex publicus, etiam artifex, qui saepius *χειροτέχνης* vel *χειρώναξ* appellatur.

II. ΑΙΠΟΛΟΙ. III. ΤΙΓΩΝ.

De his fabulis vide quae diximus p. 15—18.

IV. ΔΙΟΝΥΣΟΣ.

Schol. Ven. ad Il. I. 216: — τὸ δὲ χρῆ ὄξυρόμενον μὲν — σημαίνει ἐπίρρημα τὸ δεῦτερον δὲ ῥῆμα Ἀττικόν ἀπὸ γὰρ τοῦ χρῶμαι τὸ δεύτερον τῆς κοινῆς διαλέκτου ἐστὶ χρᾶ, Ἰωνικῶς, Ἀττικὸν δὲ χρῆ, ὡς εἴρηται Ἀλεξάνδρῳ ἐν Διονύσῳ

ἰδοὺ κάτοπτρον εἰπέ μοι τούτῳ τί χρῆ;

Attica nimirum dialecto Alexander dramata scripsit.

In Scholiis legebatur

ἰδοὺ κάτοπτρον εἰπέ μοι τί χρῆ τούτῳ;

quod per metrum ferri non potest.

V.

Ταμειὸν ἀρετῆς ἐστὶ γενναία γυνή.

Stob. Serm. 65. ὅτι κάλλιστον γάμος Naekius Sched. Crit. p. 6. hunc versum *Euripide* vel *Euripidea aetate dignum* appellat. — In edd. legitur *ταμειόν*; Brunckius *ταμειὸν* restituit; eandem Bentleius emendationem

fecit in Menandro (in Meinekii Menand. et Philem. p. 501.). Simili modo Porsonus emendavit ὑγείας in Eur. Or. 229, ubi legebatur ὑγείας. In Thuc. I. 96. extr. fere omnium codd. consensu legitur ταμειῶν: glossator a Duckero ad hunc locum laudatus ταμειῶν statuit esse τὸ ἰδιωτικὸν — *cellam penuariam* —, ταμειῶν τὸ δημόσιον — *fiscum, aerarium* —, quae differentia neque per se quidquam habet, quo veri similis modo fiat, et ipsis tollitur locis a Duckero et aliis ad Thucydidem laudatis. Non raro ταμειῶν pro *cella privata*, nec minus ταμειῶν pro *aerario* legitur. Suidae interpretatio ab illa glossatoris Duckeri longe diversa est: ταμειῶν, θησαυρός — *aerarium* —, καὶ ταμειῶν; et ταμειῶν, κοιτῶν — *cubiculum* —. Certissimis quidem haec res argumentis confici nequit, propterea quod plurimis locis utrumque in codd. invenitur: *iota* enim ante cognatam diphthongum *ei* facillime potuit a scribente omitti; sed a ταμίᾱς mera atticisque scriptoribus inprimis frequentata derivatio fit ταμειῶν, ταμεία, et quod Moeris Attic. discrimen statuit, ὑγεία Ἀττικῶς, ὑγεία Ἑλληνικῶς, idem inter nostra vocabula est. De littera *i* in vocabulo ταμειῶν recenter formato elisa cf. Lobeck. ad Phryn. p. 493. Notionem utrumque habet utramque: nostro loco rectissime Naekius dicit Alexandrum non ab aerario metaphoram, sed a cella penuaria petisse.

VI.

A. Gell. N. A. XV. 20: *Alexander Aetolus hos de Euripide versus composuit:*

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρώφιμος στρυφνός μὲν ἔοικεν ἐμοίγε
προσειπεῖν,

Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς,
Ἄλλ' ὅτι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ Σειρήνων ἔτετεύχει.

Olim legebatur ὁ δὲ, Valckenarius ad Phoen. p. 588. ὁ δ'; inter τρώφιμος et στρυφνός legebatur ἀρχαίου, quod Valckenarius commutavit minus nota voce χαιοῦ, et verbum ἔοικε, quod ante προσειπεῖν legebatur, omisit auctoritate Franeq. Codicis ms.; totum versum sic emendavit:

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρώφιμος χαιοῦ στρυφνός μὲν
ἐμοίγε προσειπεῖν.

Vocabulum χαιοῦ non modo minus notum est, sed ne Atticum quidem: est enim Laconicum, Ar. Lys. v. 90. 1160. Deinde librarii non ita facile pro χαιοῦ neque forte, neque de industria scribere solent ἀρχαίου. Mihi quidem tota vox videtur delenda: nescio enim cur Anaxoram Aetolus *veterem* appellaverit. Vocem ἀρχαίου fortasse aut doctus quidam librarius, aut qui legebat hos versus, adiecit ut indicaret Anaxoram antiquum illum philosophum esse, non Isocrateum rhetorem, aut Zenodoteum grammaticum. Quem bonus ille homo vitare volebat errorem, in eum re vera Meursius ad Chalcidium incidit, quippe qui Scholiastae locum ad Apoll. Rh. IV. 814, ubi Anaxoras philosophus commemoratur, ad grammaticum Zenodoteum spectare putaverit. Contra Valckenarium videtur etiam structura esse: omisso enim verbo ἔοικε nullum aliud nisi ἐστὶν intelligi potest: sed ipsi Alexandro Euripides non potuit esse στρυφνός προς-

επειὴν. Quare deleta voce ὑρχαίῳν reliqua servavi atque verborum ἐμοίγε ἔοικε locis commutatis versum primum ita componendum existimavi:

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος στρυφνὸς μὲν ἔοικεν
ἐμοίγε προσειπεῖν.

Verbum τωθάζειν Timaeus in lexico Platon. interpretatur χλευάζειν, σκώπτειν, διασύρειν, ad quem conf. Ruhnkenius, qui nostrum ibi versum laudavit. Poeta noster minus immodestum cavillandi genus hoc verbo videtur significare, quam id quod eo significari solitum est; cf. inprimis Her. II. 60. —

VII.

Schol. ad Ar. Ran. 848. ed. Dindorf.: ἄληθεις, ὧ παῖ κ. τ. λ. — ὅτι δὲ λαχανοπώλιδος υἱὸς ἦν ὁ Εὐριπίδης, Ἀλέξανδρός φησιν. Cf. Ar. Thesm. v. 387. de Euripide:

Εὐριπίδου τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας.
et v. 455. sq., quo loco eius in mulieres odium indicatur:

Ἄγρια γὰρ ἡμᾶς, ὧ γυναῖκες, δεῖ κακά,
Ἄτ' ἐν ἀγροῖσι λαχάνοις αὐτὸς τραφεῖς.

VIII. EPIGRAMMA IN PANEM.

Πίγρης ὀρνίθων ἄπο δίκτυα, Δῆμις ὀρείων
Κλείτωρ δ' ἐμβυθίων, σοὶ τάδε, Πᾶν, ἔθεσαν,
Ξυλὸν ἀδελφείοι Θήρης γέρας, ἄλλος ἀπ' ἄλλης,
Ἰδρίτα καὶ γαίης, ἰδρίτα καὶ πελάγους.
Ἄνθ' ὧν τῆ μὲν ἄλύς, τῆ δ' ἠέρος, ᾧ δ' ἀπὸ δρυμῶν
Πέμπε κράτος ταύτη, δαῖμον, ἐπ' εὐσεβίῃ.

Hoc epigramma in cod. Vat. inscribitur Ἀλεξάνδρου Μαγνήτου, qui Alexander Magnesius alibi, quantum sciam, nusquam commemoratus haud dubie, nescio quo fato, nostri poetae nomen extrusit. Brunck. Anal. I. p. 418, III. p. 96.; Jacobs. Anth. Gr. ed. mai. I. p. 207., ed. min. (Pal.) I. p. 172., III. p. 164., Animadv. in Brunck. Anal. Tom. I. P. II. p. 235.; cf. Hieron. de Bosch. ad Anth. Gr. l. VI. tit. 15. ep. 10.

Est ἀναθηματικόν, in Jacobs. Anth. Pal. num. 182. Tres fratres ex genere hominum venatico, auceps, venator montanarum ferarum, piscator, suae quisque artis instrumenta Pani deo venatorum et piscatorum patrono similem ipsi honorem tribuentes volunt consecrata, sed ea quasi sub conditione, ut ipsis deum tam pie colentibus e suae cuique artis regione salus a deo mittatur. Ita solent veteres diis sacra offerre, ut ab iis bona longe oblatis maiora precentur. — Prorsus idem, quod nostri epigrammatis, argumentum est multorum aliorum, in Jacobs. Anth. Pal. ex genere τῶν ἀναθηματικῶν n. 11. (ubi trium fratrum illorum instrumenta dicuntur τρισσῶν ἐργασίη καμύτων), n. 12 — 16, 179 — 181, 183 — 187; simile est n. 170.

Vers 2.: in codd. Pal. et Plan. legitur ἐκ βυθίων, Brunckius ἐμβυθίων scripsit, nescio an non ex cod. Vat.; Iacobsius miratur id a Brunckio factum esse, quum βύθια bonum aptumque vocabulum sit: huic voci defensione nulla opus est, sed praepositio ἐκ minime quadrat; non enim e piscibus retia consecrantur, sed retia inde a piscibus i. e. piscatoria. Genitivi omnes pendent a praepos. ἀπό, quae nil aliud indicat, quam

quo retia quaeque pertineant; etiam repetitur ea verss. 3. et 5. Alia res est n. 180. v. 1.:

ταῦτα σοὶ ἔκ τ' ὀρέων, ἔκ τ' αἰθέρος, ἔκ τε θαλίσσης.

Pronom. τάδε ostendentis est: ea quae adsunt, quae vides. — male post ἔθεσαν plene interpungitur. — Talia instrumenta in templis deorum suspendebantur: Hor. Od. III. 26. 3. sq., Epist. I. 1. 4. sq.; etiam praedae bello partae: Virgil. A. VI. 860.

Vers. 3.: ἀδελφειὸς est magis epica vox, Orph. Lith. 320. 353. 570.; invenitur etiam in Jacobs. Anth. Pal. Ἀνασθημ. n. 11. v. 5.; ἀδελφεὸς n. 186. v. 1. et Callim. ep. XXI. 3.

Vers. 4.: hoc versu causa significatur, quare et piscatores et venatores Panem venerentur; est etiam ἡγέτης δισσαῖν θηροσύναιν, Jacobs. Anthol. Pal. I. p. 170. n. 167.; cf. Toup. Cur. Nov. in Suid. p. 214. ed. Lips.. In cod. Plan. legitur ἰδροντὰ γαίης, in quo miror Brodaeum non offendisse; in cod. Vat. et edd. vett. ἰδρίτα, quod cum per se iam probetur, tum Suidae confirmatur testimonio, qui voc. ἰδρίας hunc versum, ut nos eum scripsimus, laudat ²²); ἰδρίτα, vocativus ab ἰδρίτης, idem quod ἰδρις, hoc loco non gnarus modo significat, sed sensu latiore accipiendum est, habitandi, versandi: cf. Lobeck. ad Soph. Ai. 881. (Herm. 869.), ubi Hermannus mala, ut mihi quidem videtur, distinctione usus est, quippe qua pleonasmus oriatur in ver-

²²) Kusterus ad Suidam l. l. epigramma nostrum non laudavit, fortasse etiam non cognovit, cf. Toup. Cur. Nov. p. 224. ed. Lips.

bis ἴδρις et εἴ ποθι πλαζόμενον λεύσων admodum aegre ferendus. — Vocem καὶ edd. vett. plane omittunt.

Vers. 5.: in uno cod. Vat. legitur τῷ δ' ἀπὸ δρυμῶν, contra metrum, nisi vocem ἠέρος ut spondeum pronuncies, spondeum certe parum elegantem, cui pronunciationi accurata quoque horum poetarum ratio metri repugnat; pronom. rel. ᾧ metri gratia positum est pro demonstr. τῷ: exempla vide apud Hermannum ad Vig. p. 706. sq., Matth. Gr. Gr. §. 289, quibus addatur Hes. ἔργ. 22. — De priori syllaba vocis δρυμῶν a poetis et inprimis quidem ab antiquioribus nonnumquam, ut dicunt, correpta vide Hermann. ad Orph. Arg. v. 681. Ubi plur. num. δρύμα invenies, prior syllaba semper corripitur, ubi δρυμοί, producitur, ut in Orph. H. 35. v. 10., H. 45. v. 4., Callim. H. Lav. Pall. v. 116., Bion. Id. I. 20. 68.; nostro in loco δρυμῶν est haud dubie gener. masc..

IX. EPIGRAMMA IN VENEREM ARMATAM.

Ἀυτὰ που τὰν Κύπριν ἀπηκριβώσατο Παλλὰς
Τῷς ἐπ' Ἀλεξάνδρου λαθομένα κρίσιος.

Hoc epigramma in Anth. Plan. n. 172. inscribitur Ἀλεξάνδρου Αἰτωλοῦ. Brunck. Anal. I. p. 418. Jacobs. Anth. Gr. ed. mai. I. p. 207.; Animadvv. in Brunck. Anal. T. I. P. II. p. 235.; Hieron. de Bosch. ad. Anth. Gr. l. IV. tit. 12. ep. 20. In linguam Germanicam conversum est ab Jacobs. in *Variis Scriptis* T. II. p. 29. Est epigramma in Veneris armatae statua inscriptum, quae propter insignem artis praestantiam ipsius Minervae manibus dicitur facta, ut Martial. l. VI. epigr. 13. de statua Iuliae:

*Quis te Phidiaso formatam, Iulia, caelo,
Vel quis Palladiae non putet artis opus?*

Εἰς Ἀφροδίτην ὠπλισμένην, ut nostrum, etiam Leonidae epigramma inscriptum est in Anthol. Plan. n. 171. et alia; unum, n. 174., inscribitur *Εἰς τὴν ἐν Σάμῳ ἔνοπλον Ἀφροδίτην*, quod quia nostro aptissime comparari potest non inutile erit hic descripsisse:

Παλλὰς τὰν Κυθέρειαν ἔνοπλον εἶπεν ἰδοῦσα

Κύπρι, θέλεις οὕτως ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;

Ἢ δ' ἀκαλὸν γέλασασα, τί μοι σάκος ἄντιον αἴρει;

Εἰ γυμνὴ νικᾷ, πῶς ὅταν ὄπλα λάβω;

Nimirum Lacedaemonii quum omnes deos suos, tum Venerem imprimis armatam colebant; a diis enim virtutem bellicam petendam, summum decus in armis esse existimabant. Plutarch. Apophthegm. Lacon. p. 232. Instit. Lacon. §. 28. De Venere Spartanorum armata quae *Μορφὴ* dicebatur, cf. Paus. III. c. 15., Quintil. Inst. or. II. 4. §. 26. Alibi Venus nuda aut certe non armata proponebatur.

Vers. 1.: in libb. est *αὐτάν*, quod servavit Hieronymus de Bosch; Aldus in cœd. suo habuit *αὐτά*, recte, quod etiam Heynius coniectura effecit; bene Grotius interpretatur: *Ipsa puto Venerem finxit doctissima Pallas.* — *Κύπρις* vocatur Venus, quia emersa prope Cyprum a delphino in eam insulam deportata est; cf. Wolf. ad Hes. Th. v. 199.; unde etiam dicitur *Κυπρογένεια* vel *Κυπρογενής*; nonnunquam duo nomina coniunguntur: Hom. H. Ven. init. *Ἀφροδίτη Κύπρις*; Musaeus de amor. Her. et Leandr. 38. *Κυθέρεια Ἀφροδίτη*; primus hac de re monuit Heinrichius ad

Hes. Scut. 197; cf. Hgen. ad Leonid. Tarent. epigr. in Ven. Anadyom., Voss. epistt. myth. II. ep. 28. — ἀπηκριβώσατο est vox technica de artificio eleganter atque accurate perfecto; cf. Ernest. Lex. Technol. Rhet. voc. ἀπακριβόω.

Vers. 2.: haud ineleganter poeta dicit statuam Veneris factam esse a Minerva pristinae irae atque aemulationis oblita. — In voce Ἀλέξανδρος prima, quae alibi semper brevis est, producitur in epigr. Iacobs. Anthol. Pal. Tom. II. p. 439. n. 477. v. 2.

X. EPIGRAMMA IN ALCMANEM.

Σάρδιες, ἀρχαῖος πατέρων νομός, εἰ μὲν ἐν ὑμῖν
 Ἔτρεφόμεν, κέρνας ἦν τις ἄν ἧ βακέλας
 Χρυσσοφόρος, ῥήσσων καλὰ τύπανα νῦν δέ μοι Ἀλκμῶν
 Οὔνομα καὶ Σπύρτας εἰμὶ πόλεως τρόφιμος
 Καὶ Μούσας ἐδάην Ἐλικωνίδας, αἶ με τυράννων
 Θῆκαν Κανθαύλεω μείζονα καὶ Γύγεα.

Hoc epigramma in codd. Vat. et Pal. inscribitur Ἀλέξανδρου, haud dubie Αἰτωλοῦ; servatum est a Plutarcho *de fuga* p. 599. (sine nomine scriptoris) et in Constantini Cephalae Anth. Gr. n. 780. ed. Reisk.; cf. Brunck. Anal. I. p. 418, Iac. Anth. Pal. T. I. p. 319. n. 709., Animadvv. in Brunck. Anal. T. I. P. II. p. 235, Salmasii Exercitt. Plin. p. 579. sq., in germ. ling. conversum ab Iacobsio in *Var. Script.* T. II. p. 144.

Ab Iacobsio inter ἐπιθύμβια numeratur: equidem existimo non mortuum, sed vivum Alcmanem poetae animo obversatum fuisse. Alcman felicem se praedicat, quod non Sardibus, sed Spartae educatus fuerit: Sardibus tympana se pulsaturum fuisse, nunc Musis

Graecorum cognitio potiore se atque beatiorem vel ditissimis factum esse tyrannis.—Iam Alexandri Aetoli temporibus de Alcmanis patria dissentiebatur, et huic fortasse sententiarum hac de re discrepantiae et nostrum et Leonidae Tarentini epigr. in Brunck. Anal. T. I. p. 241. n. 80. suam originem debent. Scaliger Laconem eum fuisse inde collegit, quod dorica usus sit dialecto, quod per se parum firmum est argumentum. Epigrammate nostro satis docemur eam natione quidem Lydum fuisse parentes Sardibus oriundos habentem, sed Spartaе nutritum, neque inepte hanc ipsam ob causam Spartanus dicatur. Legenda sunt hac de re, de Alcmanis patria, vita, de triplici eius nominis forma — Ἀλκμαίων, Ἀλκμάων, Ἀλκμάν — in primis doctissima Welckeri *De Alcmane Spartano* prolegomena editioni Alcmanis praemissa, cuius hanc potissimum de Alcmanis origine sententiam (p. 6.) amplector, „eum non in Lydia natum et pretio emtum in Graeciam deductum, sed Spartaе potius patre servortum esse“, quam sententiam equidem eo suspicor argumento firmari, quod in epigrammate nostro Sardes prisca vel prior parentum sedes vocantur. Cf. Suidas voc. Ἀλκμάν Λάκων ἀπὸ Μεσσοάας.— Strab. VIII. p. 364. : Μεσσοάα δὲ οὐ τῆς χώρας ὄνομα, μέρος δὲ τῆς Σπάρτης. O. Müller. Orchom. p. 315. ²³), Dor. II. p. 39.

²³) „Alcman, der Lyder, war keineswegs in die Stämme der dorischen Spartiaten aufgenommen, sondern nur in die Landphyle der Messoaten“.

Vers. 1.: in cod. Pal. (a pr. m.) est Σάρδιαι ἄρχαιαι, in Vat. Σάρδιαι ἀρχαῖαι, utrumque vitiosum; Salmas. et Reisk. Σάρδιες ἀρχαῖαι; recte apud Plutarch. et Brunck. Σάρδιες, ἀρχαῖος; nihil enim est, cur Sardes Alcman ipsas antiquas appellaverit: num Sardes Sparta antiquiores? sed Sardes Alcmani parentum sedes antiqua i. e. *prisca* vel *prior* fuerunt; etiam verba πατέρων νομὸς tam nude posita displicerent: ἀρχαῖαι cum Σάρδιες coniunctum nullam vim habet, ἀρχαῖος cum νομὸς magnam; — πατέρων pro *parentum* cf. frg. XII. 2.

Vers. 2.: apud Plutarch. κέλσους (etiam κελμῶς) ἢ τις (etiam ἢ τίς) ἀνὴρ μακέλας; in cod. Pal. et ed. Iens. κέρνας ἦσπισαν ἢ μακέλας, in Vat. κέρνας ἦν τις ἂν ἢ μακέλας; Salmasius coniecit κελλῶς ἦν τις ἂν ἢ βακέλας, κελλῶς ex Hesychio interpretatus μονόφθαλμος, et βακέλας — ἀπόκοπος, ut erant Galli matris Idaeae sacerdotes, quae in Phrygia maxime et vicina Lydia colebatur; βακέλας recte coniecit, minus recte κελλῶς: nam Galli et ἀπόκοποι erant et μονόφθαλμοι. Haud meliora Ursinus coniecit in frgg. Iyr., κέλμις ἢ τις ἀνὴρ βακέλας, in quibus tautologia poeta nostro indigna, structura vero nulla. Reiskius pro Salmasii emendatione βακέλας male excogitavit μακελᾶς, quod a μάκελλα derivat maximeque subtiliter explicare conatur, ut nobis persuadeat *ligonarium* eo significari. Pro κέρνας idem non male quidem ingeniose coniecit χέρνας (dorice pro χέρνης), quod Hesychius interpretatur πένης, λάτρις, χειροτέχνης, ὃ ἀπὸ χειρῶν ζῶν. Sed homines pauperes, manibus victum sibi parantes,

ubique inveniuntur; hic vero commemorandi erant homines, qui Lydiae proprii essent, et hi quidem uni sunt Cybelae sacerdotes. Quare Lobeckius in *disputationis de mysteriorum Eleusiniarum gradibus Part. I.* p. 12., quod iam Salmasius timidius quidem conatus erat, codicum scripturam *κέρνας* idonee defendit et voce *κερνοφόρος* ³⁴⁾ interpretatus est. Non inepte singularia duo Cybelae sacerdotum genera commemorantur, *sacrifer* et *tympanorum pulsator*; sensus nudus hic est; *Sardibus educatus fortasse Cybelae sacerdos factus fuisset*, quam vitae rationem Alcman videtur non beatam existimavisse. Tria in hoc epigrammate sibi opposita sunt, Sardes et Sparta, Cybelae sacerdotium et Musarum Heliconidarum artes, vita non beata et vita beata: Sardibus Alcmani Cybelae sacerdoti facta vita misera futura fuisset; Lacedaemone Musas colendo beatus est. — *Βακέλας* est rarior forma pro *βάκηλος*, ut *λίγνης* pro *λίγνος*, *ἀδόλεσχης* pro *ἀδόλεσχος*, Lobeck. ad Phryn. p. 184.; cf. frg. XII. 7. *πρωθήβης* = *πρώθηβος*, et XII. 10. *βριαρός* = *βριαρός*. De notione illius verbi cf. Phryn. p. 272. ibique Lobeck.: *σημαίνει ὁ βάκηλος τὸν ἀποτετμημένον τὰ αἰδοῖα, ὃν Βιθνοὶ καὶ Ἀσιανοὶ Γάλλον καλοῦσι*. Photius coniungit *τὸν γυναικώδη καὶ βάκηλον*; Lucianus T. III. p. 175. ed. Reitz. *βάκηλον καὶ ἐννοῦχον*.

³⁴⁾ Poll. 1. IV. s. 103.: *κέρνεα ἢ κέρνα τὰ ἐπιθυόμενα τῆ μητρὶ θεῶν κερνοφόρος ὁ τὰς θυσίας ἄγων*. — Schol. Nicand. Alex. 217: *κερνοφόρος ἢ τοὺς κρατῆρας φέρουσα ἱέρεια κέρνου φασὶ τοὺς μυστικὸς κρατῆρας, ἐφ' ὧν λίγνους τιθέασι*.

Verſ. 3.: ῥήσσων καλὰ τύμπανα: haec omnia dicta sunt in cultum Cybelae matris deum, cuius templi Sardiani mentionem facit Plutarchus Vit. Themist. c. 31. cf. Lucian. T. III. p. 395.: ὡς ἀγείροιεν τῇ μητρὶ σὺν ἄνλοϊς καὶ κυμβάλοις βᾶκηλοι γινόμενοι; Catull. carm. 53., inprimis v. 10.:

quatiensque terga tauri teneris cava digitis,

quem versum Grotius et Plutarchi interpres in vertendo nostro epigrammate videntur secuti: Grotius vertit *quatiens cava tympana*, Plut. intp. *rumperem cava tympana*. Meziriacus, teste Iacobsio, legendum proposuit ῥῆσσων, male, fortasse illam Plutarchi versionem secutus. — De verbo ipso cf. Apoll. Rh. I. 539: πέδον ῥήσσωσι πόδεσσω; in Homero semel invenitur, II. XVIII. 571., ad quem locum lege Kœppen.; plerumque ῥήγνυμι; — de tympanis Hemsterh. ad Ar. Plut. p. 134., Hoeck. Creta I. p. 219. sqq.; vocabulum καλὸς priorem syllabam, ut hoc loco, correptam habet fr̄g. XII. 21., productam XII. 4.; cf. Callim. H. Cer. 36., Dian. 181, epigr. 31. v. 3, alibi; prior syllaba vocis Ἄρης plerumque correpta est, sed II. II. 515, V. 594. 704, XVIII. 264. producta, unde notus ille versus II. V. 31.:

Ἄρες, Ἄρες βροτολογέ, μαιφόνε, τειχεσιπλήτα!

adiectivum λιρὸς priorem habet plerumque correptam, in Alex. fr̄g. XII. 30. productam; prior syllaba vocis Γύγης alibi longa est, corripitur infra v. 6. Exempla huius tum in nominibus propriis, tum in aliis vocabulis poetarum licentiae, quae maior est in peregrinis nominibus, collegit Hieron. de Bosch ad Anth. Gr.

T. I. p. 297. 437. — Ap. Plut., Ursin. et Br. legitur *νῦν δέ μοι Ἀλκμᾶν;* in cod. Vat. et ed. Iens. *νῦν δέ μοι ἄλλο οὔνομ' ἐκ Σπάρτας εἰμί;* ex his duobus tertium aliquod componere posses, *νῦν δέ μοι ἄλλο — οὔνομα καὶ Σπάρτας εἰμί,* nisi Graeci ita non loquerentur, neque id ipsum poeta indicare voluisset, habitare se Spartaë, quod nos dicimus, *ich bin aus Sparta*³⁵). Legendum est *νῦν δέ μοι Ἀλκμᾶν οὔνομα καὶ Σπάρτας:* non enim *κέρας* et *βακέλας* nomina sunt, quo referatur vocabulum *ἄλλο;* id vero non dixerim quod Iacobsius putat, ipsum poetae nomen, ab *ἀλκή* derivandum, hic non sine gravitate positum esse: poeta iam nominis dorica forma indicavit Alcmanem fuisse Spartanum, quale nomen ipsi Sardibus nato atque nutrito non contigisset.

Vers. 4.: in Plut. libb. partim legitur *Σπάρτας εἰμί πόλειως,* partim *πολίτης,* versus aperte mancus; Salmasius e membranis dicit se *supplevisse πολυτρίποδος,* cuius tamen supplementi plus equidem Salmasii coniecturae quam codici puto deberi; neque nobis compertum est, quomodo Sparta tripodibus unquam celebritatem habuerit, et quamvis eam habuisset, eius mentio tamen minus in hunc locum quadraret; postremo ne structura quidem satis apta videtur, *εἰμί Σπάρ-*

³⁵) In epigrammate *εἰς τοὺς ἐννέα λυρικούς ποιητὰς* (Welcker. Syll. Epigr. Gr. p. 278.) de ipso Alcmane dicitur, *ἔστι καὶ ἐκ Σπάρτας:* sed hoc epigramma Naekius conicit esse Marci Musuri, Welckerus iudicat pessimi certe scriptoris.

τας πολυτρέποδος: differt hic locus a frg. XI. 2, ubi eadem structura, ἀρχαίων ἦν ὃδ' ἄνηρ προφόνων, profecto aptissima est; sed valde vereor ut graece dicatur εἶναι Σπάρτας i. e. *Spartae habitare vel civem esse Spartanum*. Accedit ut hanc sententiam versui primo, quo dicitur Alcman Gardibus non educatus, magis accurate opponi necesse sit. Ego existimo ap. Plutarchum unum excidisse vocabulum, quo desiderata haec oppositio fuerit expressa: vocabulum τροφᾶς passivae notionis non satis idoneum habet auctorem; quare adieci τροφίμος; cf. frg. VI. 1. — πόλεως, quod saepe fit, iambi loco positum est, ut frg. XII. 20. χρόσιος et hoc loco v. 6. Κανδαύλειω molossi. Quum ita hunc versum restituissem, postea similem iam ab Ursino factam coniecturam inveni, πόλεως ναέτης, qua Ursini mea duplici ratione mihi quidem visa est confirmari, primum quod eiusmodi supplementum alii quoque desideravissent, deinde quod mea desideratae oppositioni magis mihi apta videretur magisque placeret, quam illa Ursini.

Vers. 5: Plutarchus, quem secutus est Ursinus, Ἑλληνίδας, cod. Pal. et ed. Iens. Ἑλικωνίδας, quod nomen Musarum proprium omnes merito receperunt.

Vers. 6: Nomen Δασκύλειω, quod in codd. legitur (in cod. Vat. δῶσκόλειω), valde molestum est, quum Dascylus vel Dascyles non tyrannus fuerit, sed pater Gygis tyranni, ipse privatus. Reiskius quidem sine omni dubitatione „Dascylum et Gygem, hunc filium, illum patrem, reges Lydiae ex Herodoto notos“ appellat. Herodoti verba (I. 8.) Dascylum aperte docent

non regem fuisse; et si verum esset, quod Iacobsius dicit (qui *doctam hanc — Δασκύλεω — lectionem* non putat sollicitandam), Dascylum non tyrannum quidem, sed tamen ex primoribus Lydiae, viris fuisse: ipsi responderem Dascylum ex primoribus quidem Lydiae viris fuisse, non tamen tyrannum. Cf. Bentl. ad Hor. Od. II. 17. p. 132. Aut recipienda est Bentleyi coniectura *Κανδαύλεω*: fortasse librarius duplicem syllabam *καν*, quae est etiam in verbo *Θῆκαν*, levi quadam incuria semel tantum expressit, unde unum vocabulum *Θῆκανδαύλεω* ortum est, quo postea disiuncto facillimè fieri potuit, ut altera pars *δαύλεω* interiectis litteris *σx* in *δασκύλεω* abiret; aut quod invitus fecerim, statuere debemus, ipsum poetam nescio quo errore deceptum Dascyli et Candaulis nomina confundisse, fortasse quae modo filii essent, ea transtulisse in patrem, quum non cogitaverit patrem non fuisse tyrannum. — Pro *μείζονα* in Plut. *κρείσσονα*: illud magis aptum videtur ad significandam vitae felicitatem, quae in divitiis vel summis minime posita est. De Candaulis et Gygis tyrannorum divitiis omnia nota sunt ex Herodoto. Gygis divitiae veteribus in proverbio erant: cf. Creuz. ad Antiquiss. Histor. frgg. p. 203; de correpta priori syll. huius nominis Bentl. ad Hor. l. l. et quae supra ad v. 3. voc. *καλὰ* monuimus.

XI. EPIGRAMMA IN BOEOTUM.

Ὅν γ' Ἀγαθοκλῆος λάσιαι φρένες ἤλασαν ἔξω
 Πατρίδος, ἀρχαίων ἦν ὄδ' ἀνῆρ προγόνων,
 Εἰδὼς ἐκ νεότητος αἰεὶ ξείνοισιν ὀμιλεῖν
 Ξείνος, Μιμνέρμου δ' εἰς ἔπος ἄχρον ἰών

Παιδαμανεῖ σὺν ἔρασι ποτ' ἦν ἴσον, ἔγραφε δ' ὄνηρ 5.

Εὖ παρ' Ὀμηρίην ἀγλαΐην ἐπέων,

Πισσύγγων· ἢ φῶρας ἀναιδέας ἢ τινα χλοῦνην.

Ἐλαιόνε' ἀνθηρῆ σὺν κακοδαιμονίῃ,

Τοῖα Ξυρηκοίσις· καὶ ἔχων χάριν· ὃς δὲ Βοιωτοῦ

Ἐκλυεν, Εὐβοίῃς τέφμεται οὐδ' ὀλίγον. 10.

Athen. XV. p. 699. h. c. ὅτι δὲ ἦν τις περὶ αὐτοῦς (παρρηδόνος) δόξα παρὰ τοῖς Σικελιώταις, Ἀλέξανδρος δ' Αἰτωλὸς δ' τραγῳδοδιδάσκαλος ποιήσας ἔλεγμον τρόπον τοῦτον δηλοῦ' — sequitur ipsum epigramma, quod ante

Casauboni operam ei navatam legebatur vel maxime depravatam: in libris „omnia“ — haec sunt Casauboni verba — „sic mendis deformata sunt, ut magnis consoribus qui antea in hac parte operam posuerunt, animus defuerit eorum emendationem aggrediendi“.

Casauboni cura demum adeo emendatum est, ut a posterioribus in universum intelligi posset iisque via monstrata esset, qua pergerent, ut vitia quae a Casaubono relicta erant — non enim omnia possumus omnes — magis magisque deminuerentur. Haud inutilem in eo emendando laborem postea collocarunt Iacobsius ad Brunck. Anal. T. I. P. II. p. 244, et Schweighaeuserus ad Athen. l. l. Vide imprimis quae de hoc epigrammate supra monuimus Litt. E.; ibi enim plura dicenda fuerunt, quae nisi dubitatio de nomine carminis tollenda fuisset, ad hunc usque locum reservassem.

Vers. 1: quidquid statueris de ipsius carminis natura, hic versus in libb. ab initio certe corruptus est: omnino enim desideratur obiectum, accusativus, ut habeas, quo verbum ἤλασαν possis referre; etiamsi antea

de Boeoto iam sermo fuisset, pronomen tamen αὐτῶν aut simile aliquid ad verb. ἤλασαν addi debebat; quum vero reliqua in hoc disticho haud dubie sana videantur, medicina opus est uni vocabulo ὤς. Casaubonus hanc difficultatem duobus verbis mutatis expedire conatus est: cogitavit de Agathocle quodam ut hieronica in patriam redeunte, atque pro ὤς scripsit ὠς, εἶσω pro εἶξω, quod prorsus infeliciter factum esse posteriores omnes intellexerunt. Sed videtur hoc esse virorum maxime ingeniosorum, ut multa elegantissime doctissimeque emendent, nonnulla etiam pessime corrumpant. De Boeoto exule agitur, quem Agathocles Siciliae tyrannus ex patria eiecerat, viro tum generis nobilitate, tum hospitalitate et ingenio excellente. Dalecampius coniecit ὄν δ', Iacobs. τένοδ', Schweigh. dicit, „poteras et οὐς coniectare“. Equidem non dubito quin legendum sit ὄν γ', quod fortasse parum distincte expressum — ὄνγ' — facillime legi et postea scribi potuit ὤς; item in v. 9. pronom. εἶς in ms. abiit in particulam ὤς; particula γέ mixtam h. l. habet notionem, cf. frg. XII. 21.: videtur enim esse partim non aperte indicantis, partim miserantis, fortasse etiam illam oppositionem spectantis, quae est in versu carminis extremo; post πατρίδος deinde commate interpungendum erit. Sensus hic est: quem quidem Agathocles patria expulit, hic vir erat etc., initium ab epigrammate minus alienum; cf. Iacobs. Anth. in indic. epigr. — Pro Ἀγαθοκλειῶς recte Iacobs. Ἀγαθοκλήης; animadvertendae sunt λάσαι φρένες, aspera mens Agathoclis, quae etiam aliunde satis nota est. Similia

sunt in Il. II. 851. XVI. 554. Fortasse ipsum Agathoclem Boeotus parodia quadam insectatus est.

Vers. 2: cf. frg. XII. 2: ἔσται ἐκ πατέρων.

Vers. 4: hic versus in libb. monstruose compositus erat: *Μιμνέρομον δει σε πόσα κρονίων*. Casaubonus „absque ulla ullius litterae immutatione pulcherrimum loquendi genus cum sententia optima restituit“ — δ' εἰς ἔπος ἄκρον ἰών — quam tamen sententiam minus recte interpretatus est, *calluisse* (non ut Casaubonus dicit, Agathoclem, sed Boeotum) *eximie Mimnermi poesin, sive poeseos id genus, in quo excelluit Mimnermus*. Melius, ut videtur, Schweighaeuserus, *Mimnermi praeceptis penitus imbutus, Mimnermi praecepta perfectissime secutus*. — Saepius neutrum ἄκρον hoc sensu genitivo coniungitur, verbi causa εἰς ἄκρον ἰῆναι σοφίας, ἀρετῆς, alia; hoc loco foret εἰς ἄκρον ἔπεος vel ἑπέων. De illa Casauboni emendatione cf. Valck. Diatr. Eur. p. 279. Mimnermi poesis maxime elegiaca et amatoria fuit, (Athen. XIII. p. 598. a. Hor. epist. I. 6. 65, II. 2. 101.), quam poesin parodi non imitati sunt.

Verss. 5. 6.: Tertium distichon olim sic legebatur:

Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότην ἴσον ἔγραφε δ' ὦν

Ἑρως παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαίην ἐπέων.

in mss. erat δ' ὦ νηρεῦ. Casaubonus emendavit

Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι πότης ἴσος ἔγραφε δ' ὦ νηρ

Καὶ παρ' Ὀμηρεῖην ἀγλαίην ἐπέων.

Verba Παιδομανεῖ σὺν ἔρωτι servanda sunt; pro πότης ἴσος ego legere malim cum Schweigh. ποτ' ἦν ἴσον, ipsius Casauboni illam emendandi rationem secutus, unos accentus in priori syllaba reponendo, et pro

δ' ὠ' νῆρ Καὶ παρ' cum Westono (ad Hermesian. p. 69.)
 δ' ὠ' νῆρ Εὐ³, ut in mss. est; καὶ propterea ferri non
 potest, quod poeta de Boeoti scriptis aut scribendi
 genere nondum locutus est: nam illa Mimnermi imi-
 tatio ad mores atque vivendi rationem pertinuit, quod
 docet etiam vers. 5.; verbum ἔγραφε iam collocatione
 sua iis, quae antea dicta sunt, clare oppositum est:
vita eius talis fuit; scripsit vero etc. — εὐ³ est *bene,*
pulcre, eleganter; — praepos. παρὰ significat Boeoti
 scripta eiusmodi fuisse, ut proxime ad Homeri car-
 minum elegantiam accesserint; cf. Athen. XIV. p. 621. c.
 ibique Schweigh., ubi ἰλαροδία dicitur σεμνὴ παρὰ
 τὴν τραγωδίαν. — Iacobs. in emendandis et explican-
 dis verss. 5 — 10. iusto longe audacior fuit.

Vers. 7. 8. in cdd. valde corrupti sunt:

Πισσυγάση φωρᾶσαν αἰδέας ἢ τίνα χλοῦνην
 Φλοῦων ἀθήρη σὺν κακοδαιμονίῃ.

In ms. est αἰδέας; Casaubonus dicit haec *mera monstra*
esse, quibus debellandis ne Aristarchum quidem suffi-
cere. Monstra fuere: sunt iam debellata, et quidem
 iisdem illis Casauboni armis. Westonus enim litteris,
 quae in ms. sunt, recte disiunctis, perfectissimum ut
 nos eum scripsimus, priorem vers. effecit, vocabulo
 πισσυγᾶς cum πισσύγγους commutato atque Pollucis
 et Hesychii auctoritate firmato *6): *πίσσυγγοι* sunt
sutores, et φῶρες ἀναιδεῖς fures impudentes; eiusmodi

*6) Poll. VH. 82: τοὺς δὲ τὰ ὑποδήματα ἰάπτοντας πισ-
 σύγγους ἐνιοὶ τῶν κωμικῶν καλοῦσι· καὶ τὰ ἐργαστήρια
 αὐτῶν πισσύγγια. Hesych.: Πισσύγγιον σκυτεῖον,
 et πισσύγγων σκυτέων.

homines Boeotus in parodias suas induxit. Male Schweighaeuserus proposuit *πίσσυγγας* a *πίσσυγξ*, quod contra metrum est. Nec tamen Westonus nulla monstra reliquit: pro *χλούννην*, quod bonum vocabulum est, posuit *χλαινών*, et vers. sq. ita mutavit:

ἄπλοῖδων Θήραν σὺν κακοδαιμονίᾳ —

quod mallet non fecisset. Nos iam antecedentibus moniti sumus, ut quantum fieri possit, litteras quae in ms. sunt, retineamus, et etiam h. l. eas retinere debemus, duas tantum addere, quarum una iam addita est a Schweigh., pro *ἄθήρη* scripto *ἀνθηρῆ*; alteram ipse addidi verbo *φλοίων*, et pro litt. *ω* reposui *ο*: scripsi enim

φλοῖοντ' ἀνθηρῆ σὺν κακοδαιμονίᾳ —

φλοῖω et *φλύω* eandem originem habent, eandem significationem: cf. p. 27. Notionem verbi *χλούννης*, quae huic loco conveniat, non satis quidem potui expedire³⁷); attamen videtur homo intelligi infimae classis, fortasse grassator, aut garrulus, aut castratus quidam; id vero certum est gradationem aliquam inesse vocabulis *πισσύγγους*, *φῶρας ἀναδέας* et *χλούννην*, ita ut altero alter inferior sit. — *φλοῖειν* vel *φλύειν* est *nugari*, *ἀνθηρὸς* est *viridis*, *vividus*, *hilaris*, *amoenus*, *iucundus*, atque *ἀνθηρῆ κακοδαιμονίᾳ* est amentia quaedam, qua legentes vel spectantes delectantur; totius loci sensus hic est: *scripsit vero Boeotus vel descripsit sutores, aut fures impudentes, aut garrulum quendam hilari cum amentia nugantem*. Huiusmodi argumenta fuerunt parodiarum Boeoti, et ea quidem Syracusanis iucunda.

³⁷) De significatione huius vocis doctissime disputavit Heinrichius ad Hes. Scut, 168.

De parodiarum poetis cf. Athen. XV. p. 698. a. p. 699. c.; Daub. et Creuz. Stud. Vol. VI. p. 267 — 330.

Vers. 9: verba καὶ ἔχων χάριν tum structura, tum sensu referenda sunt ad illa εὖ ἔγραφε, et particula καὶ interpretanda etiam vel quoque. — In ms. legitur ὡς δὲ Βοιωτοῦς; recte Schweigh. cum Iacobs. ὃς δὲ, et Βοιωτοῦ cum eodem et cum Casaub. corrigendum putavit.

Vers. 10: verba οὐδ' ὀλίγον Weston. et Schweigh. omnino perperam interpretati sunt, *haud parum, immo multo etiam magis*, quorum prior adeo a vero aberravit, ut opinaretur carmen nostrum elegiam esse in ipsum Euboeum. Uterque igitur statuit, Euboeum ab Alexandro praeferrī Boeoto. Illud vero per se iam ineptum esset contendere, si quis unum poetam audiverit, ipsi placiturum esse alium illo paullo meliorem: poetae nobis aut placent aut displicent, etiamsi alios inferiores non audiverimus, et qui per se displicent, ii etiam auditis aliis inferioribus non placebunt. Sin vero bonos poetas audiverimus, peiores minime nobis placebunt, et haec est ipsa nostri loci sententia: οὐδ' ὀλίγον est *ne parum quidem*, quod horum verborum collocatio iam satis declarat: cf. frg. VI. 2. XII. 7. *Si quis Boeotum audiverit, hic Euboeo ne parum quidem vel minime delectabitur.* De Boeoto et Euboeo parodiarum scriptoribus cf. Athen. XV. p. 698. b., Daub. et Creuz. Stud. Vol VI. p. 301. Alexander Boeotum longe duxit praeferendum Euboeo: an re vera ipsi praeferendus fuerit, equidem non diiudicaverim. Athenaeus (XV. p. 699. a.) Euboeum testatur multa in carminibus grata dixisse, et (p. 698. a.) eum inter parodiarum scriptores nobilissimum fuisse aetate Philippi. Fortasse etiam Aetolus ipsi aliquid laudis eo tribuit, quod Boeotum tam dicit clarum fuisse, ut longe superaverit ipsum Euboeum.

XII, ΑΠΟΛΩΝ.

- Παῖς Ἴπποκλῆος Φόβιος Νηληϊάδαο
 Ἔσται ἰθαγενέων γνήσιος ἐκ πατέρων
 Τῷ δ' ἄλοχος μνηστὴ δόμον ἴξεται, ἧς ἔτε νύμφης
 Ἠλάκατ' ἐν θυλάμοις καλὸν ἐλισσομένης,
 Ἀσσησοῦ βασιλῆος ἐλεύσεται ἔκγονος Ἀνθεύς 5.
 Ὅρκι ὀμηρεῖης πίστ' ὑποδωσόμενος,
 Πρωθήβης, ἕαρος θαλερώτερος· οὐδὲ Μελίσσῃ
 Πειρήνης τοιόνδ' ἀλφεισίβοιον ὕδωρ
 Θηλήσει μέγαν υἱόν, ἀφ' οὗ μέγα χάρμα Κορίνθῃ
 Ἔσται καὶ βριαροῖς ἄλγεα Βακχιύδαϊς 10.
 Ἀνθεὺς Ἑρμείῃ ταχινῶ φίλος, ᾧ ἔπι νύμφῃ
 Μαινὰς ἄφαρ σήσει τὸν λιθόλευστον ἔρων·
 Καὶ ἑ καθαψαμένη γούνων ἀτέλεστα κομίσσαι
 Πείσει· ὁ δὲ Ζῆνα ξείνιον αἰδόμενος
 Σπονδὰς τ' ἐν Φοβίῳ καὶ ἄλα ξυνεῶνα θαλάσσῃ, 15.
 Κρήναις καὶ ποταμοῖς νύψετ' αἰκίς ἔπος
 Ἢ δ' ὅταν ἀρῆνται μελεὼν γάμον ἀγλαὸς Ἀνθεύς,
 Δῆ τότε οἱ τεύξει μητιόεντα δόλον
 Μύθοις ἐξαπαροῦσα· λόγος δέ οἱ ἔσεται οὗτος·
 Γαυλὸς μοι χρύσειος· φρεΐατος ἐκ μυχάτου 20.
 Νῦν ὃ γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἤρικεν οὔσον,
 Αὐτὸς δ' ἐς Νύμφας ἦχετ' ἐφρυδιύδας·
 Πρὸς σὲ θεῶν, ἀλλ' εἴ μοι, ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἀκούω
 Ῥηϊδίην οἶμον τοῦδ' ἔμεναι στομίον,
 Ἰθύσας ἀνέλοιο, τότ' ἂν μέγα φίλτατος εἶης. 25.
 Ὡδε μὲν ἦ Φοβίου Νηλεΐδαο δάμαρ
 Φθέγγεθ'· ὁ δ' οὐ φρασθεὶς ἀπὸ μὲν Λελεγῆιον εἶμα
 Μητρὸς ἐῆς ἔργον θήσεται Ἑλλαμενῆς·
 Αὐτὸς δὲ σπεύδων κοῖλον καταβήσεται ἄγκος
 Φρεΐατος· ἦ δ' ἐπὶ οἱ λιρὰ νοεῦσα γυνή 30.
 Ἀμφοτέραις χεῖρεσσι μυλακροῖδα λῦαν ἐνήσει·
 Καὶ τόθ' ὁ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατος
 Ἠοῖον ὀγκώσει τὸ μεμαρμένον· ἦ δ' ὑπὸ δειρῆν
 Ἀψαμένην σὺν τῷ βήσεται εἰς Αἴδην.

Parthen. Erot. c. XIV. — ὡς καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς μέμνηται ἐν τοῖσδε ἐν Ἀπόλλωνι. Cf. Galei Histor. poet. scriptor. antiqu.; Passow. Corp. Scriptor. Erot. Gr. V. I.; Jacobs. Anth. Gr. T. I. p. 208, VII. p. 239. sqq.; Br. Anal. I. p. 419.; Jacobs. ad Br. An. T. I. P. II. p. 239. sqq. Memoires de L'academie des inscriptions T. XXXIV. p. 63. sqq.: *Recherches sur les auteurs dont Parthenius a tiré ses narrations.* Parthenius, qui Virgillii traditur fuisse praeceptor, omnium de Alexandro testium et antiquissimus et locupletissimus atque idcirco nobis gravissimus est. Meleager enim, siquidem hic Parthenio antiquior est, Alexandrum quasi uno tantum verbo commemoravit. Fabula quae versibus a Parthenio servatis narratur haec est: Antheus Assesi regis filius Phobio Hippoclis Nelidae filio erat pro obside datus. Antheo conspecto Phobii coniux (Cleoboea, quam alii Philaechmen appellant) libidinoso quodam desiderio statim incensa quum precibus eum ad amorem pellicere non potuisset, quippe qui Iovem hospitem et mensam communem vereretur, perniciosis artibus excogitatis ipsum oravit, ut situlam sibi auream fune dirupto in puteum nuper delapsam inde repeteret: qui cum dolum non suspicatus in puteum descendisset, illa molari lapide immisso eum quidem necavit, se ipsam suspendit. — Parthenius c. XIV. eandem fabulam prosa oratione ex Aristotele narrat, eo tantum discrimine, quod Phobii coniux pro situla perdicem in puteum praecipitaverit. Phobius originem suam a Neleo traxit, qui Athenis teste Aeliano V. H. VIII. c. 5. cum Ionibus colonis in Asiam profectus Miletum condidit.

Vers. 1. Mirari licet hunc versum, qui totius carminis nescio quotus fuerit, non particula quadam cum antecedentibus coniunctum fuisse: fortasse huius fabulae narratio uno alterove versu priori praeparata fuit ita ut particula nulla opus esset. — Collocatio verborum in h. v. non usitatior est. — In Anall. legitur *Νειληϊάδαο*; Legrandius, Parthenii editor, scribit *Νηληϊάδαο*, quam recte Brunckius dicit veram esse scripturam, ut in Theocr. XXVIII. 3., Orph. Arg. 156, Apoll. Rh. I. 156.

Vers. 2: duplex forma invenitur, *ἰθαγενής* et *ἰθαγενής*, utraque idoneis exemplis probata; prior fortasse antiquior fuit: cf. Schaefer. et Bast. ad Greg. Cor. p. 294.; Lob. ad Phryn. p. 648.; Götting. ad Arist. Politic. p. 303.; Intpp. ad Od. XIV. 203.; Herod. II. 17, VI. 53.

Vers. 3: pro *ἤξεται*, quod in edd., bene Passow. recepit *ἰξεται* e. cod., in quo *eta* deletum, *iota* superscriptum. — *νύμφη* est recens nupta: Hesych. *νύμφη ἡ νεωστὶ γαμηθεῖσα*, et *νύμφαι αἱ νεόγαμοι κόραι*. cf. Spanhem. ad Callim. H. Apoll. 90., Serv. ad Virg. A. X. p. 1511.

Vers. 4: vulgo *ἐλίσσομένη*; recte Galeus *ἐλίσσομένης*; medium h. l. non inepte positum est; pro *ἐλίσσειν* hac significatione Homero frequentatum est *στρωφᾶν*, Od. VI. 53. 306. VII. 105.

Vers. 5: *Ἀσσησοῦ*: Herod. I. 19: *Ἀθηναίης, ἐπέκλησιν Ἀσσησίης* — et, *χώρης τῆς Μιλησίης ἐν Ἀσσησῶ*. Steph. Byz. voc. *Ἀσσησός*: *πόλις Μιλησίας γῆς*. Wes-selingius ad Herod. dicit „non discernere se, nostro loco virine an oppidi nomen sit“. Recentiores videntur

omnes dubitare: nemo enim ad hanc Wesselingii dubitationem dixit se non dubitare; equidem mihi videor non dubitare debere, quin regis nomen significetur: primum enim duo isti genitivi iuxta positi sine articulo non satis placerent; deinde vocabulum ἔκγονος videtur nomen potius quam sedem patris desiderare, ut versu primo Phobius Hippoclis filius appellatur: cuiusnam terrae vel oppidi rex fuerit Hippocles, non indicatum est; postremo valde vereor, ut Assesus, ignobile terrae Milesiae oppidum, suum ipsius regem habuerit. Quidni etiam viri hoc nomen sit?

Vers. 6: in cod. et edd. ἀποδωσόμενος; nescio cur Legr. et Passow. mutaverint ἐπιβωσόμενος: illud propius, quam ἐπιβωσόμενος, accedit ad verbum, quod hac in re frequentatum est, ὄρχια δοῦναι, Od. XIX. 302.: *Antheus fida pignora reddit quasi tradita ipsi a patre*; deinde futurum tempus h. l. multo aptius est quam aoristus. Heynius male vertit hunc vers., *testatus se pro obside venire*.

Vers. 7. Μελίσσω: nescio quid sibi velit Galeus, quum dicit Melissum vicum agri Corinthiaci esse.

Vers. 8: Cornarius legit Πετρήνης, unde Gal. Πετρίνη; Vales. ad Diod. Sic. in Excerpt. T. II. p. 548. et Davis. ad Max. Tyr. diss. XXIV. I. T. I. p. 452. optime restituerunt Πειρήνης (qui notus fons est in arce Corinthi), quam certam emendationem omnes receperunt. Πειρήνης ὕδωρ non simpliciter pro Corintho dictum videtur; fortasse pulcritudinis augendae vis quaedam ipsi tribuebatur. — ἀλφεισίβοιον ὕδωρ est Aeschyleum, Suppl. v. 857. (Passow.); Heynius

male iungit ἀλφεισίβοιον υἱόν: in Il. XVIII. 593. παρ-
θέννοι dicuntur ἀλφεισίβοιαι, sed longe alia significatione.

Vers. 9: Cornar. θελήσει; nescio quis alius θαλήσει;
Davis. et Gal. θαλλήσει: sed formam θαλλέω pro θάλλω
merito Passowius dicit haud minus quam θαλέω esse
suspectam, ipse magna cum veri similitudine hunc
versum restituit pro θελήσει scribens θηλήσει, sensu
transitivo, et aptissime monuit etiam verba θάλλω,
ἀνθέω nonnunquam sensu transitivo posita inveniri,
Pind. Ol. III. 40.; cf. Schaefer. post Hemst. ad Ar.
Plut. p. 530. — Pro μέγαν mallem legere καλόν, nisi
hoc nimium ab illo differret. In eodem versu bis
idem epitheton varia ratione! *Antheus igitur ipso Me-
lissi filio Actaeone pulcrior ac formosior erit.* Verba
αφ' οἷ — Βακχιύδαις praebent quadammodo illius doc-
trinae ostentationis exemplum a nemine poetarum
Alexandrinorum prorsus alienae. Propter Actaeonis
mortem Bacchiadae Corintho expulsi ab eorumque
dominatione Corinthii liberati sunt. Melissa enim
Corinthios, interitu ipsis a Pheidone Argorum rege
imminente, servavit; quare magni Melisso apud Co-
rinthios erant honores. Post aliquod tempus Bacchia-
dae noctu Melissi domum irrumpentes Actaeonem fili-
um invitis parentibus abstrahere conati sunt atque
adversa fortuna factum est, ut iuvenis necaretur. Co-
rinthii deinde a Melisso rogati, ut filii mortem ulcis-
cerentur, Bacchiadas, deo quoque iubente ex oppido
eiecerunt. Schol. Apoll. Rh. IV. 1212. cf. Diod. Sic.
et Maximus Tyr. l. l. (p. 283. ed. Lond.), qui pro Me-
lisso Aeschylum nominat Actaeonis patrem; Plut. narrat.

amator. p. 772.; Arnoldi Histor. Syrac. p. 20. sq.; Göller de sit. et orig. Syrac. p. 3. sqq.; O. Müller. Dor. I. p. 115. 3.; de Bacchiadis cf. Herod. V. 92. A plerisque narratur, quod maximam historiae speciem habet, Archiam, unum e Bacchiadis aut certe ex Heraclidis, in Actaeonem formosissimum iuvenem amore frustra flagrantem Actaeonis domum noctu irrupisse, ut quae precibus suis denegata essent, allata vi ea extorqueret, ob eamque causam extorrem factum suadente deo in Siciliam confugisse et Syracusas condidisse.

Vers. 11: pro $\tilde{\omega} \tilde{\epsilon}\nu$ primus Legr. recte reposuit $\tilde{\omega} \tilde{\epsilon}\nu$; unus Brunck. $\tilde{\omega} \tilde{\epsilon}\nu$. *Antheus Mercurio celeri carus erit, et nupta furioso statim in eum amore capietur.*

Vers. 12. *λιθόλευστον*: Heynius dicit amorem sic nominari propter eventum, quum puerum illa saxo necaverit. Sed hoc vocabulum habet vim passivam, et amor intelligitur nuptae in puerum, non pueri in nuptam, unde, si illud verum esset, nuptam sequeretur a puero necatam esse. Significatur amor poenis gravissimis dignus, dignus qui saxo puniatur i. e. incestus. Gal., Legr. et Br. *ἔρον*; Cornar. et Passow. *ἔρων*, recte: nam *ἔρον* est antiquior forma.

Vers. 13: vulgo *κάθαψαμένης*; Galeus (non, ut Passow. dicit, Legrandius) emendavit *καθαψαμένη*. Pro *ἀτέλεστα κομίσσαι*, quod in cod. et edd. est, coniecerunt Heyn. et Iacobs. *ἀδέμιστα τελέσσαι*, admodum ingeniose quidem, sed mutatione huic loco nulla opus est: amplexa enim Anthei genua ipsi persuadere conabitur, ut res committat (quae cuiusmodi sint ex antecedentibus quisque intelligit), quae tamen commissae non erunt; cf. v. 17. *μελεὸν γάμον* ibique annot.

Vers. 14: hic vers. in cod. et edd. optime sanus a Iacobsio male mutatus est:

πεισει Ζῆνα δ' ἀνὴρ ξείνιον αἰδόμενος.

Vers. 15: recte cod. et Cornar. ἐν Φοβίου; ἐκ Φοβίου non a primo Parthenii editore, sed a Galeo profectum est. De hoc Genitivo iuncto cum prae-
 ἐν, ubi saepe corrumpitur aut genitivus in dativum, aut ut nostro in loco, ἐν in ἐκ, cf. Bast. ad Greg. Cor. ed. Schaefer. p. 46. — In cod. legitur καὶ ἄλα ξυνεῶνα θαλάσσης; Galeus comma poni iubet ante θαλάσσης, haud dubie ut hoc verbum sequentibus κρήναις καὶ ποταμοῖς coniungatur, male. Brunckius mutavit καὶ ἄλα ξυνεῶνα τραπέζης, quod Iacobs. et Legr. probarunt, eo non male ducti consilio, ut Parthenii verba c. XIV. exprimerent, κοινὴν τραπέζαν προῖσχύμενος: attamen paullum friget *sal mensae communis*, quoniam de alio sale quam mensae haud facile cogitamus; ἄλα ξυνεῶνα per se iam sonat mensam communem, et ἄλες dicitur pro hospitalitate, unde ortae sunt locutiones, ποῦ ἄλες, ποῦ τραπέζαι; et ἄλα vel ἄλας καὶ τραπέζαν παραβαίνειν. Alteram quoque et eam quidem optimam Legrandius fecit coniecturam καὶ ἄλα ξυνεῶνα, θαλάσση, quod Passovius ex Cornario se dicit restituisse: iungenda sunt θαλάσση, κρήναις κ. ποταμοῖς. De more veterum nefanda audita fluviiis abluendi cf. Valck. ad Eur. Hipp. 653., Meurs. ad Lycophr. 135. — ξυνεῶν pro ξυνήων, Valck. ad Eur. Phoen. p. 161., ad Theocr. Adon. p. 227. A. cf. Pind. P. III. 85.

Vers. 16. νίψεται: diphthongus αι elisa est etiam v. 27.; articulus ante ἀεικὲς ἔπος metri gratia omissus.

Vers. 17: γάμος per πρόληψιν μελεῶς appellatur; γάμος pro concubitu, ut nuptiae apud Latinos; cf. Mucker. ad Anton. Lib. c. I.; Pind. P. IX. 22.: γάμον μυχθέντα; Hemsterh. ad Ar. Plut. p. 401. sq.

Vers. 19: in edd. *ἔξαπαφουσα*; recte Passow. *ἔξαπαφοῦσα*: quod enim de praes. temp. *ἔξαπαφω* dicunt, id nihili est. Omissum est pronom. *ἔ*, quod antecedente dativo *οἱ* apte fieri potuit.

Vers. 20: male Galeus coniecit *φρείατος ἐν μυχάτω* — *χρύσειος* tanquam spondeus pronunciandum est, ut in Il. I. 15. 374.: prima enim etiam elegiacis et epigrammaticis poetis producitur, cf. frg. X. 3, XIII. 4.; corripitur nonnunquam lyricis ac tragicis tantum; cf. Herm. elem. doctr. m. p. 44.; Herm. de dial. Pindar. in Opuscc. I. p. 252.; Boeckh. de metr. Pind. p. 289. et ad Pind. P. IV. 4.; Erf. ad Soph. Antig. 103.; Seidler. ad Eur. Troad. 536.

Vers. 21: in cod. legitur

νῦν ὃ γ' ἀνελκόμενος διὰ μὲν καλὸν ἤρικε νοῦσον,

Piersonus ad Moer. Att. p. 194. dedit

νεῖον ἀνελκόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρικεν οὔσον,

Brunckius dicit *οὔσον* funem nauticum esse et sibi tantum ex Lycophr. **) notum, deinde *καλὸν* epitheton minime aptum; ipse coniecit

νεῖον ἀνελκόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρικεν ὄγκω

pondere funem diripit. Lenzius (Jacobs. Anth. T. XII. p. 235.) *κακὸν ἤρικεν οὔσον*; Jacobs.

νεῖον ἀνελκόμενος διὰ μὲν κάλον ἤρικε σαννόν,

Hesychio laudato voc. *σαννόν σαθρόν, χαῦνον, ἀσθενές.* Recte Passow. vocem *χρύσειος* interpunctione a sequenti seiunxit, *νῦν ὃ γ'* servavit; in extr. vers. Piersonum secutus est: situlam auream funis quoque pulcher decebat. In vocē *οὔσος* non opus est haerere.

Vers. 23: *πρὸς σὲ θεῶν* sime verbo; de omisso verbo in huiusmodi obsecrationibus cf. Valok. ad Eur.

**) Lycophr. 20. *τὰ οὔσα, τὰ σχοινία.* Hesych.

Phoen. v. 1659., Porson. ad Eur. Med. 325.; de omiſſa praeſos. πρὸς cf. Porson. ad Eur. Or. 663.; ab his locis noster eo videtur valde differre, quod verba πρὸς σὲ θεῶν excipiuntur per particulam ἀλλά. — Pro πᾶσιν Pierson. παισίην; Brunck. vertit omnibus *facilem esse descensum*, aut πᾶσιν ἀκούω putat idem valere, quod παρὰ πάντων ἀκούω. Piersoni coniectura versus efficitur molestissime sonans, εἶ — μοι — ἐπεὶ — καὶ — παι —, cuiusmodi versus non credo Alexandrum scripturum fuisse; neque πᾶσιν ἀκούειν pro παρὰ πάντων ἀκούειν usquam invenitur: iungitur quidem nonnunquam ἀκούειν cum dativo, sed notione *obediendi, exaudiendi*, cf. Matth. Gr. Gr. §. 362. annot. 2., ubi exemplis laudatis addere licet Il. XVI. 515. Legendum est καὶ πᾶσιν: particula καὶ non quidem gravissimam h. l. vim habet, per sensum omitti potuit; sed huiusmodi res illi poetae minus quam versum curabant. Sensus hic est: *audid̄ enim facilem esse descensum.*

Vers. 24: interpretes de genere vocabuli οἶμος nihil animadvertunt; videntur genus femin. sibi persuasum habere: sed vellem exempla dedissent.

Vers. 25: In edd. τοὶ ἄν μετὰ; Pierson. recte τὸτ' ἄν μέγα.

Vers. 26: recte Legr. et Br. Νηλεΐδαο; Νηλιάδαο, quod Passovius dedit, non est patronymicum nominis Νηλεύς; cf. Apoll. Rh. I. 959, Eustath. ad Il. I. 1.

Vers. 27: Αελεγήϊον εἶμα, vestem Milesiam. Miletus enim, testibus Plinio V. 31. et Didymo ap. Steph. Byz. voc. Μίλητος, Schol. ad Dion. Perieg. 823, etiam Αελεγήϊς dici solita erat. Leleges enim una cum Caribus ut prisci Milesiae terrae incolae commemorantur, utriusque a Neleo inde expulsi dicuntur a Strabone XIV. p. 610. sqq. ex Pherecyde, ab Aeliano V. H.

VIII. c. 5.; cf. Kannius ad Cononis Narratt. II, τότε δ' ἐνέμοντο Κῶρες p. 67.; de vestibus Milesiis cf. intpp. ad Ar. Ran. 548, ad Hor. epist. I. 17. 30.

Vers. 28: pro Ἐλλαμένης, quod mirum nomen videbatur, Galeus coniecit ἀλλόμενος, Legr. ἐσσαμένης, utrumque ridiculum; Jacobs. Ἀλκυμένης; Passow. Ἐλλαμεῆς, correcto tantum accentu; - cf. Bastii epist. crit. p. 161.

Vers. 30. ἐπὶ οἱ: animadvertenda est littera ι ante οἱ non elisa. Pro λιρά Legr. audius male coniecit σκληρά. Hesych. λιρά ἀναιδῆ. — λιρός ἀναίσχυντος, ἀναιδής, θρασύς. cf. Etym. M. p. 562. 40.

Vers. 33: in cod. et edd. ἤριον ὀγκώσει, in quo interpretes non immerito haesitarunt. Legr. et Heyn. coniecturas iusto audaciores fecerunt; Brunck. ἤριον οἰκῆσει; Jacobsius versum priorem mutavit, pro καὶ τόθ' ὃ μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατος dedit καὶ τόδε μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμοτάτω, hunc tumulum Cleoboea hospitem infelicissimo exstruet, utrumque satis quidem ingeniose: sed propter sequentia ἣ δὲ oppositionis gratia ὃ μὲν servanda sunt; et contra Brunckium hoc est, quod non facile intelligitur, qua ratione pro οἰκῆσει, optimo et usitatissimo verbo, ὀγκώσει, quod multo minus usitatum est, scribi potuerit. Passovius hunc locum interpretatur, hunc fatalem tumulum (imium pitei fundum) premet hospitem longe infelicissimus: concedit plerumque quidem terram sive tumulum dici mortuum premere; hic vero ait rem invertisse poetam ingeniosum, suo usum iure: ὀγκῶσαι enim ἤριον recte dici de eo, qui graviter cubet in tumulo, quem nunquam sit relicturus. Nulla inversione opus esset, si legeres,

Καὶ τὸν μὲν ξείνων πολλὸν ἀποτμότατον —

oppositio eadem esset; nec tamen quidquam mutaverim. — *μεμορμένον*: cf. Lycophr. v. 430.

XIII. M U S A E.

Macrob. Saturnal. I. V. c. 22.: Alexander Aetolus poeta egregius in libro qui inscribitur *Musae*, refert, quanto studio populus Ephesius dedicato templo Dianae curaverit praemiis propositis, ut qui tunc erant poetae ingeniosissimi, in deam carmina diversa componerent. In his versibus Opis non comes Dianae, sed Diana ipsa vocata est. Loquitur autem, ut dixi de populo Ephesio:

Ἄλλ' ὄγε πειθόμενος πάγχυ Γραικοῖσι Μίλεσθαι
 Τιμόθεον κιθάρης ἴθμονα καὶ μελέων,
 Υἱὸν Θερσάνδροιο τὸν ἤνεσαν ἀτέρα σίγλων
 Χρυσείων ἱερῇ δὴ τότε χιλιάδι
 ὕμνησαι ταχέων ὦπιν βλήτειραν οἰστῶν
 Ἦτ' ἐπὶ Κεγχρεῖῳ τίμιον οἶκον ἔχει.

et mox:

Μηδὲ θεῆς προλήπη Αἰτωῖδος ἀγλαὰ ἔργα.

Brunck. Anal. I. p. 419. Jacobs. ad Brunck. Anal. T. I. P. II. p. 237. sqq. Quid veluerit populus Ephesius, ipse Macrobius exposuit. Quum Timotheum comperissent ut carminum lyraeque sui temporis peritissimum in magno esse apud Graecos honore, hunc virum insigni praemio dato permoverunt, ut cantu Dianam celebraret. Timotheus ³⁹⁾ Thersandri filius Milesius, aequalis Euripidi, a Lacedaemoniis ac-

³⁹⁾ Cf. Timothei epitaph. apud Steph. Byz. voc. *Μίλητος*, emendatum a Jacobs. ad Anth. Gr. T. III. P. II. p. 169.; Tittmann's Griech. Staatsverf. p. 26.; O. Müller. Dor. II. p. 324.

cusatus veteris musices novis inventis corruptae ac labefactatae ⁴⁰⁾ Senatus consulto ⁴²⁾ damnatus atque urbe expulsus est. Etiam illud ipsi obiectum erat, quod indecoris de Semelae partu narrationibus (in *carm. Σεμέλης ὠδίν*) iuvenum animos corrupisset. Casaubonus ad Athen. VIII. 352. b. eum dicit *poetam tragicum, dithyrambicum atque etiam lyricum, frigidum et nimis saepe ineptum*. Scripsit XVIII. libros numerorum citharoediorum. Fortasse eius est etiam Euripidis epitaphium in Vita Eurip. ap. Elmsl. ad Bacch. p. 174.

Vers. 1: vulgo legitur *πάγχη*; Brunck. recte *πάγχν*. — *Γραικοῖσι* pro *Ἕλλησι* antiquis scriptoribus minime usitatum; cf. Lycophr. 532. 891. 1195. 1338.; Callim. frg. 104. 4., 160.; Eustth. ad Il. μ. p. 890. 15. Isto nomine olim Epiri tantum incolae nominabantur, postea, ut saepe in historia factum est, omnes Graecae terrae nationes: cf. Hesych. et Steph. B. voc. *Γραικοί*; Niebuhr. Hist. Rom. I. p. 57. — *μέλεισθαι*, poetice pro *μέλειν*, *cordi esse*, cf. epitaph. in Timoth. l. 1.:

*Πάτρα Μίλητος ἐτίκτε τὸν ἐν Μούσαισι ποθεινὸν
Τιμόθεον κιθάρας δεξιὸν ἤνολον.*

Apud Macroh. legitur in v. 3. *τὸν ἤνεσεν* et v. 4. *ἱερὴν δὴ τότε χιλιάδα*; Salmasius Exercitt. Plin. p. 572. d. legit *ποτήνεσεν ἀνέρι σίγλων χρυσεῶν ἱερὴν τῶν τότε χιλιάδα*, *mille siglorum aureorum mercede, quales tunc erant in usu*; Brunck. *ἤνεσεν, dono M siglorum ab*

⁴⁰⁾ Chordarum in cithara numerum fertur auxisse, quod nefas: cf. Paus. III. p. 237.; Plut. de mus. T. X. p. 683. sq. ed Reisk.

⁴²⁾ De isto S. C. cf. Casaub. ad Athen. VIII. 352. b., O. Müllerus Dor. II. p. 323. sq.

hoc viro impetravit, ut celebraret: at haec significatio medium desideraret. Iacobsius duo proposuit, υἱὸν Θερασάνδρου, ἀνέπεισε τὸν ἀνέρα, et si malis, υἱὸν Θερασάνδροιο; ἐπῆρε τὸν ἀν.; Gronovius et Zeunius recte vulgatam scripturam in v. 3. servarunt, et Gronovius in v. 4. pro ἱερὴν χιλιάδα, qui accusativus nihil habet quo referatur, dativum restituit; quod vero τὸν et ἀνέρα seiuncta sunt, in eo non est cur haereas; neque articulum licet mutare. — Σίγλος, nummus asiaticus, variis temporibus ac variis nationibus variū pretii fuit. Hesych. σίγλον νόμισμα περσικὸν δυνάμενον ὀκτὼ ὀβολοὺς Ἀττικῶς. — δύναται δὲ ὁ σίγλος δύο δραχμὰς Ἀττικῶς. Xenoph. Anab. I. 5. 6.: ὁ δὲ σίγλος δύναται ἐπὶ ὀβολοὺς καὶ ἡμιόβολιον Ἀττικῶς.

Vers. 5. Ὡπιν: Macrobius huius nominis causa hos versus servavit; diserte testatur Virgilium A. XI. 532. sqq. 836. hoc nomen ab Alexandro Aetolo accepisse, idque nomen apud Alexandrum Dianae ipsius, apud Virgilium sociae, comitis, esse. Eadem Servius ad Virg. tradit: „sane hoc nomen ipsius Dianae fuisse, ab Ephesiis dedicato templo ei impositum, Alexander Aetolus poeta in libro, qui *Musae* inscribitur, refert.“ Cf. Spanhem. ad Callim. H. Dian. 204., H. Del. 292. Palaephatus c. 32. §. 2. testatur, Dianam Thracibus dici *Bendeiam*, Cretensibus *Dictynnam*, Lacedaemoniis *Upin*. Pro *βλήτειραν* Hemsterhusius ad Lucian. T. II. p. 341. ed. Bip. scripsit *βλητῆρα*, quoniam saepe feminino in appositione masculinum iungatur: sed *βλήτειρα* est bonum vocabulum bene a *βλητῆρ* derivatum, ut a *βοτῆρ βοτῆρα*, a *σωτῆρ σώτειρα*; quare mutatione et hiatus molesto non opus est. — Timotheus, teste Suida voc. Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου et voc. ὀρθιασμάτων, audiente Alexandro M.

etiam carmen Minervae, ὄρθιον vocatum, tibia cecinit, quo Alexander summopere delectatus est.

Vers. 6: In ms. et edd. legitur ἡ δ' ἐπὶ Κεγχρειῶν. Κεγχρεῖται nomen est plurium oppidorum. Iacobsius Cenchreas putat in portu Corinthiaco significari, per se non inepte: in eo enim Dianae templum fuisse Pausanias testatur II. 2. p. 114. Ipse iam intellexeram Corinthiaci templi Dianae mentionem minus ad nostrum locum pertinere, at tamen mihi videbar in ea cernere Alexandrini poetae doctrinam. Sed de Corinthiaco templo hic sermo esse non potest. Cenchrii nomen dedi a Cl. Meinekio restitutum, qui tanta erga me usus est humanitate, ut doctissimam hanc emendationem privatis litteris mecum communicaverit indicatis etiam locis, quibus hic Ephesiae terrae fluvius commemoratur, Pausan. VII. 5. 10, Strab. XIV. p. 639, Tacit. Ann. III. 61. In producta huius nominis forma pro Κέγχριος nihil est, cur haesitemus. Pro ἡ δ' eodem Cl. Meinekio auctore restitui ἡτ', quanquam illud mihi quidem non omnino reprehendendum videtur. De vi pronominis rel. ὅστε cf. Herm. ad Soph. O. T. 688. Ephesiae Dianae templum aedificatum est Ol. 106, quo tempore Timotheus annum aetatis octogesimum quintum degebat: cf. Winckelm. opp. ed. Fernow. T. I. p. 377. sqq.

Vers. 7: Apud Macrobium ἀκλεια est, quod miror Gronovium et Zeunium non emendasse; recte Brunck. ἀγλαία.

XIV. DE MYSIS.

Strab. I. XII. p. 566. XIV. p. 681.: καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος:

Οἱ καὶ ἐπ' Ἀσκανίων δώματ' ἔχουσι ξοῶν
 Αἰμνης Ἀσκανίης ἐπὶ χεῖλεσιν, ἔνθα Δολίων
 Υἱὸς Σιληνοῦ νύσσατό καὶ Μελιῆς.

Versa primo intelliguntur *Μυσοί*. Pro *Ἀσκανίων ῥόων* altero loco legitur *Ἀσκανίῳ ῥόῳ*. Cf. Strab. XIV. p. 734.: ἐξ ἧς (Ascania in Mysia) καὶ τὸν Ἀσκανίον ποταμὸν ῥεῖν, ὃ μνημονεύει καὶ Εὐφορίων

. . . . Μυσοῖο παρ' ὕδασιν Ἀσκανίοιο.

καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος. Cf. Meinek. ad Euphor. frg. XCIII. De terrae Mysiae insigni amoenitate cf. frg. ex Sophoclis Mysia Strab. VIII. p. 356.:

Ἀσία μὲν ἢ σύμπασα κλήζεται, ξένη,
Πόλις δὲ Μυσῶν Μυσία προσήγορος.

Duae Mysiae feruntur, Europaea et Asiatica. Schol. Apoll. Rh. I. 1115.

XV. Α Α Ι Ε Υ Σ.

Athen. VII. 296. e: ιστορεῖ δὲ περὶ αὐτοῦ (τοῦ Γλαυκοῦ) καὶ ὁ Αἰτωλὸς Ἀλέξανδρος ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ Ἀλιεῖ, ὡς ὅτι

Γευσάμενος βοτανῆς . . . . .

. . . . κατεποντώθη . . . . .

. . . . . ἦν Ἡελίῳ Φαέθοντι

Ἐν Μακάρων νήσοισι λιτὴ φύει εἴαρι γαῖα,

Ἡέλιος δ' ἔπποις θυμῆρα δόρπον ἑπάξει,

Ἐλῆ ναιετάουσαν, ἵνα δρόμον ἐκτελέσωσιν

Ἄφροντοι καὶ μὴ τιν' ἔλοι μεσσηγὸς ἀνίη.

De Glauco cf. Athen. et Voss. Epistt. Myth. I. p. 249.

Vers. 1: De hac in insulis Beatorum herba, qua Solis equi nutriebantur, cf. Voss. Epistt. Myth. II. p. 159.; in Bekkeri Anecd. I. p. 347. ex Aeschyli Glauco ea nominatur *αἰζῶος* et *αἰζῶον*.

Vers. 4: Naekius Sched. Crit. p. 16.: λιτὴ ut alibi ubique est *λιτανεντή* (Hesych.), *desiderata, expetita, grata*. Aliter Hermannus ad Orph. Argon. v. 92. et in Addend. p. XII. — εἴαρι: hanc formam

productam invenies in Hom. H. Cer. 174, qui locus non contra Thierschium est in Gr. Gr. §. 166. 8. a. dicentem εἶαρ pro ἔαρ non Homericum esse. — Post γαῖα commate interpungendum est, et ὕλη ναιετάουσας per appositionem iuncta sunt cum relat. ἦν.

Vers. 7. ἄτρυτοι: de hac voce Valckenarius ad Theocr. Adon. v. 7. bene disseruit, sed male videtur fecisse, quod pro vulg. scripturæ μή τιν' ἔλοι coniecit μή νιν ἔλοι: primum enim recte Grammatici docent νιν plur. num. lyricis tantum ac tragicis poetis usurpari; deinde pronomen indefinitum sing. num. longe aptius est, quam personale plur. num.. Verte, ne quem eorum molestia capiat.

XVI. Κ Ι Ρ Κ Α.

Athen. VII. p. 283. a: Ἀλέξανδρος δ' ὁ Αἰτωλὸς ἐν Κίρκᾳ, εἰ γνήσιον τὸ ποιημάτιον.

Πηδαλίῳ ἄκρω ἐπὶ πομπίλος ἀνιοχέων

Ἦστ' ἀκάτω κατόπισθε, θεοῖς ὕπο, πομπίλος ἰχθύς.

Hi versus in mss. leguntur male disiuncti:

Πηδαλίῳ ἄκρω ἐπὶ πομπίλος ἀνιοχέωνης

Τὰ κάτω κατόπισθε θεοῖς ὑπὸ πομπίλος ἰχθύς.

In vett. edd. scribitur ἀνιοχέει καὶ τὰ κάτω. — ἐπὶ et ὑπο Schweighaeuserus correxit. Idem in reliquis putat latere ἀνιόχενεν εἰς τὰ κάτω. Equidem iam iudico averam ne sic quidem locum sanatum esse, nec vero quomodo sanari posset habebam. Veram et eam quidem facillimam eoque magis probandam huius loci emendationem a Meinekio litteris accepi atque bona venia huius humanissimi viri recipere ausus sum. Similis haec emendatio est elegantissimis illis Casauboni aliorumque in frg. XI. Agitur his versibus, quod veri simillimum esse etiam Meinekio iudicavit, de

Ulyssis navicula, cui Circe pompilum quasi gubernatorem imposuit. Poetae animo fortasse Homerus obversatus est Od. XI. 5. sq. Delphini et pompili sacri pisces habebantur, Athen. p. 282. f. A nautis pompilus sacer habitus est, quoniam ipse naves gubernare et in portum usque prosequi dicebatur; cf. Athen. p. 283. d. versus Erinnae:

Πομπίλε ναύτησιν πέμπων πλόον εὖπλοον ἰχθύς,

Πομπεύσαις προμνάθεν ἔμᾶν ἀδείαν ἑταῖραν.

προμνάθεν idem est, quod *ὑκάτω κατόπισθε*.

XVII.

Tzetzes ad Lycophr. v. 266: *Στησίχορος γὰρ καὶ Εὐφορίων καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ποιηταὶ φασὶ τὸν Ἔκτορα εἶναι Ἀπόλλωνος.* Sturz. ad Hellenici frgg. p. 164. cf. Eustath. ad Il. III. 314: *Πορφύριος ἐν παραλελειμμένοις φησὶν, ὅτι τὸν Ἔκτορα Ἀπόλλωνος εἶδὸν παραδίδωσιν Ἴβυκος, Ἀλέξανδρος, Εὐφορίων, Ἀνκόφρων.* Meinek. ad Euphor. frg. CXXV.

XVIII.

Pausan. II. p. 261.: *Εὐφορίων Χαλκιδίδης καὶ Πλευρώσιος Ἀλέξανδρος ἔπη ποιήσαντες, πρότερον δὲ ἔτι Στησίχορος ὁ Ἰμεραῖος κατὰ ταῦτά φασιν Ἀργείοις Θησέως εἶναι θυγατέρα Ἰφιγένειαν.* Cf. Meinek. ad Euphor. frg. LXI. — Frgg. XVII. XVIII. fortasse ex eodem carmine et eo quidem aut genealogico quodam, aut ex heroico sunt, quod Pausanias verbis *ἔπη ποιήσαντες* et Tzetzes l. l. verbo *ποιηταὶ* videntur indicare voluisse. Item Hephaestionis Scholiastae p. 93. (cf. supra p. 9.) Homerus poetarum (heroicorum) princeps ab Homero tragico Alexandrino distinguitur una voce *ποιητής*.

XIX.

Athen. X. 412. f.: Τίτορμος δὲ ὁ Αἰτωλὸς διη-
ριστήσατο αὐτῷ (Miloni Crotoniatae) βοῦν, ὡς ἱστορεῖ
ὁ Ἀλέξανδρος Αἰτωλός. — διηριστήσατο recte in ex-
cerptis legitur pro vulg. διηρίσατο; illud iam Casau-
bonus recepit. *Milo et Titormus certatim bovem
prandebant.* De Milone ut edacitatis exemplo cf.
Athen. l. l.

XX.

Schol. Ven. ad Il. XVI. 233. sqq. (ap. Villois.
p. 383.): Ἀλέξανδρος δὲ φησιν ὁ Πλευρώνιος ἔθνος
εἶναι τοὺς Ἑλλοὺς ἀπόγονον Τυρρῶν καὶ διὰ πατρῶον
ἔθνος οὕτω τὸν Δία θρησκεύειν. — In Homeri l. l. sermo
est de oraculo Dodonaeo Pelasgico: cf. Heynii Excurs.
ad h. l.; Creuzer. Symb. et Myth. T. I. p. 214. ed.
II. 42). A. W. Schlegelius in Annal. Heidelberg.
a. 1816. N. 54. ex isto Alexandri Pleuronii testimonio
primus Pelasgorum ac Tyrrhenorum cognationis argu-
mentum petivit. O. Müllerus Orchom. p. 445. Schle-
gelium dicit nimium Alexandri testimonio tribuisse.
Equidem nihil decernere audeo.

XXI.

Schol. Theocr. in ὑποθέσει octavi carminis (Val-
cken. p. 11.): Σωσίθεος δὲ λέγει Δάφνιν γενόμενον, ὑφ'
οὔ νικηθῆναι Μενάλκων, ἄδοντα Πανὸς καὶ Νυμφῶν
κρινάντων, γαμηθῆναι δὲ αὐτῷ Θάλειαν. Ἀλέξανδρος
δὲ φησιν Αἰτωλὸς ὑπὸ Δάφνιδος μαθεῖν Μαρσύαν τὴν
μουσικὴν. Haec fortasse ex deperdito aliquo in Daphni-

42) Creuzerus Alexandrum Pleuronium s. Aetolum videtur
non cognovisse: dicit enim „So werden z. B. in Be-
ziehung auf das dodonaeische Orakel — ein Alexander
von Pleuron genannt.“

dem epigrammate petita sunt. Naekius illa de Daphnide et Menalca in Sched. Crit. p. 5. ad Daphnidem Sositheï refert. De Daphnide cf. Theocr. I., de Daphnide et Menalca Theocr. VIII. et IX.

XXII.

Etymol. M. p. 288. 3.: *δροίτη ἡ πύελος. ὁ δὲ Αἰτωλὸς τὴν σκάφην, ἐν ᾗ τιθηνεῖται τὰ βρέφη. Παρθένιος δὲ τὴν σορόν. κ. τ. λ.* — Cf. Meinek. ad Euphor. p. 49. annot., qui pro *Αἰτωλὸς* dicit legendum esse *Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλός*. Blomfield. Glossarium in Aeschyl. Agam. v. 1518.

In Bekkeri Anecdotis Graecis T. I. p. 96. voc. *εὐορκησία* commemoratur *Ἀλέξανδρος Ἐλένη*, quod dubito quo referendum sit. Fortasse *Ἀλέξις* legendum est, cuius comoedia *Helena* fertur; aut quod maiorem speciem habet, *Ἀλεξανδρίδης*, cuius *Helena*, sive traegodia sive comoedia, laudatur a Suida voc. *ὑβέλτερος*. Alexandridis et Alexandri nomina saepius commutata sunt: cf. Homsterh. ad Ar. Plut. p. 323.

Quem Alexandrum Fabricius B. G. II. p. 275. ed. H. dicit in Scholiis laudari ad Eur. *Androm.* 4, eum in Scholiis nusquam inveni.

Duos Ciceronis locos, qui ad Alexandrum Ephesium spectant, Fabricius et Harlesius retulerunt ad Alexandrum Aetolum. Cie. ad Attic. II. 22. extr.: *libros Alexandri negligentis hominis et non boni poetae, sed tamen non inutilis tibi remisi.* Alter locus est ad Attic. II. 20.: *a Vibio libros accipi: poeta ineptus, nec tamen scit nihil, et est non inutilis; describo et remitto.* Ad Ephesium haec retulerunt Vossius de Poet.

Gr. c. VIII. p. 219. b., Graevius ad utrumque Ciceronis locum, Iacobsius in Anthol. T. XIII. p. 838, Ernestus in Clav. Cic. p. 81., Naekius in Sch. Cr. p. 7., cuius verba haec sunt: „indignum et Cicerone et Alexandro iudicium, cuius egregii poetae, ut Macrobius dicit, νέους ὄρηκας ἐλαίης coronae suae intexendos crediderat Meleager. Utinam plures superessent“!

C O R R I G E N D A :

- P. 3. l. 5. et 6. corr. Alexandro.
 — l. 7. — Ptolemaei.
 P. 19. l. extr. — κωμωδοποιῶς.
 P. 21. l. 11. — tragoediae.
 P. 32. l. 21. — ἐμοί Πίνθων.
 P. 46. l. 2. — structorem;
 — l. 16. — denique.
 P. 48. l. 20. — ὑγίεια.
 P. 49. l. extr.: argumentum de Alexandro petitum intellexi
 nullum esse; reliqua tamen sufficiunt.
 P. 63. l. 14. corr. censoribus.
 P. 79. l. 21. — voluerit.

I. INDEX LOCORUM,

quibus de Alexandro Aetolo testimonia continentur.

Anthologia Graeca 37. 51. 53. 55.	Hephaestionis Scholiastes 3. 6. 9.
Arati Vitae 4. 43.	Homeri Scholia Veneta 18.
Arati Interpretum Catalogus 5. 43.	47. 86. Macrobius 10. 40. 79.
Aristophanis Scholiastes 22. 50.	Meleager 37. Parthenius 40. 69. Pausanias 85.
Athenaeus 15. 17. ss. 35. 37. 41. s. 44. s. 63. 83. s. 86.	Sextus Empiricus 43. Stobaeus 47.
Aulus Gellius 21. 48.	Strabo 22. 28 35. 41. 82. s.
Diogenes Laertius 3.	Suidas 3. 6. 10. 13. s. 22.
Etymologicum Magnum 87.	Theocriti Scholiastes 86.
Eudocia 3. 16. 13.	Tzetzes ad Lycophronem 85.
Eustathius 85.	Zenobius 16.

II. INDEX VOCABULORUM GRAECORUM.

Ἀγαθοκλής. fr. XI. 1.	ἀναιδής. fr. XI. 7.
ἄγκος. fr. XII. 29.	ἀναιρεῖν. fr. XII. 25.
ἀγλαΐη. fr. XI. 6.	Ἀναξαγόρας. fr. VI. 1.
ἀγλαός. fr. XII. 17, XIII. 7.	ἀνέλκειν. fr. XII. 21.
ἄγρος. fr. I. 3.	ἀνήρ. fr. XI. 2. 5, XIII. 3.
ἀδελφείος. fr. VIII. 3.	Ἄνθεός. fr. XII. 5. 11. 17.
δεικής. fr. XII. 16.	ἀνθηρός. fr. XI. 8.
αἰδεσθαι. fr. XII. 14.	ἀνίη. fr. XV. 7.
Ἄϊδης. fr. XII. 34.	ἀπακριβοῦν. fr. IX. 1.
αἰνεῖν. fr. XIII. 3.	ἀπόγονος. fr. XX.
αἰρεῖν. fr. XV. 7.	ἀποδιδόναι. fr. XII. 6.
Αἰτωλός. fr. XIX.	Ἀπόλλων. fr. XVII. et coll.
ἄκατος. fr. XVI. 2.	ἀποστέλλειν. fr. I. 3.
ἀκούειν. fr. XII. 23.	ἄποτμος. fr. XII. 32.
ἄκρος. fr. XI. 4, XVI. 1.	ἄπτειν. fr. XII. 34.
ἄλγος. fr. XII. 10.	ἀρετή. fr. V.
Ἀλέξανδρος. fr. IX. 2.	ἀρνεῖσθαι. fr. XII. 17.
Ἀλκμάν. fr. X. 3.	ἀρχαῖος. fr. X. 1, XI. 2.
ἄλοχος. fr. XII. 3.	Ἀσκάnios. fr. XIV. 1. 2. et coll.
ἄλς. fr. VIII. 5, XII. 15.	Ἀσσηνός. fr. XII. 5.
ἀλφεισφόιοις. fr. XII. 8.	ἀτέλεστος. fr. XII. 13.

- ἀτρυτος. fr. XV. 7.
 αὐλητρίς. fr. I. 1.
 αὐριον. fr. I. 1.
 βαλνεν. fr. XII. 34.
 βακέλας. fr. X. 2.
 Βακχιάδαι. fr. XII. 10.
 βασιλεύς. fr. XII. 5.
 Βοιωτός. fr. XI. 9.
 βοτανή. fr. XV. 1.
 βοῦς. fr. XIX.
 βρέφος. fr. XXII.
 βριαρός. fr. XII. 10.
 γαῖα. fr. VIII. 3, XV. 4.
 γάμος. fr. XII. 17.
 γαυλός. fr. XII. 20.
 γένναιος. fr. V.
 γέρας. fr. VIII. 3.
 γεύσθαι. fr. XV. 1.
 γνήσιος. fr. XII. 2.
 γόνυ. fr. XII. 13.
 Γραικοί. fr. XIII. 1.
 γραφειν. fr. VI. 3, XI. 5.
 Γύγης. fr. X. 6.
 γυνή. fr. V, XII. 30.
 δάειν. fr. X. 5.
 δαίμων. fr. VIII. 6.
 δάμαρ. fr. XII. 26.
 δάμις. fr. VIII. 1.
 δάφνις. fr. XXI.
 δειν. fr. I. 1.
 δειρή. fr. XII. 33.
 δεσπότης. fr. I. 3.
 δημιουργός. fr. I. 2.
 διαριστάσθαι. fr. XIX.
 διδάσκειν. fr. XXI.
 δίκτυον. fr. VIII. 1.
 δολίων. fr. XIV. 2.
 δόλος. fr. XII. 18.
 δόμος. fr. XII. 3.
 δόρυπος. fr. XV. 5.
 δροίτη. fr. XXII.
 δρόμος. fr. XV. 6.
 δρυμός. fr. VIII. 5.
 δώματα. fr. XIV. 1.
 εαρ. fr. XII. 7. — ειαρ. fr. XV. 4.
 εθός. fr. XX.
 εἴμα. fr. XII. 27.
 ἐκγονος. fr. XII. 5.
 ἐκτελείν. fr. XV. 6.
 Ἐκτωρ. fr. XVII. et coll.
 ἐλαυνεν. fr. XI. 1.
 Ἐλικωνίς. fr. X. 5.
 ἔλλασειν. fr. XII. 4.
 Ἐλλαμενή. fr. XII. 28.
 Ἐλλοί. fr. XX.
 ἐμβύθιον. fr. VIII. 2.
 ἐνιέναι. fr. XII. 31.
 ἐξαπαρτίσκειν. fr. XII. 19.
 ἔπος. fr. XI. 4, 6, XII. 16.
 ἔργον. fr. XII. 28, XIII. 7.
 ἐρείκειν. fr. XII. 21.
 Ἐρμείης. fr. XII. 11.
 ἔρος. fr. XII. 12. — ἔρωος. fr. XI. 5.
 ἐργεσθαι. fr. XII. 5.
 Ἐύβοιος. fr. XI. 10.
 Εὐριπίδης. fr. VII.
 εὐσεβία. fr. VIII. 6.
 ἐφουδριάς. fr. XII. 22.
 ἔχειν. fr. XI. 9, XII. 12, XIII. 6, XIV. 1.
 Ζεύς. fr. XII. 14. fr. XX.
 Ἥλιος. fr. XV. 3. 5.
 ἦηρ. fr. VIII. 5.
 ἠλάκτιτα. fr. XII. 4.
 ἠρίον. fr. XII. 33.
 ἦσθαι. fr. XVI. 2.
 θάλαμος. fr. XII. 4.
 θάλασσα. fr. XII. 15.
 θαλερός. fr. XII. 7.
 θεά. fr. XIII. 7.
 θεός. fr. XII. 23, XVI. 2.
 Θέρσανδρος. fr. XIII. 3.
 θηλέω. fr. XII. 9.
 θήρη. fr. VIII. 3.
 Θησεύς. fr. XVIII.
 θρησκεύειν. fr. XI.
 θυμήρης. fr. XV. 5.
 ἴδμων. fr. XIII. 2.
 ἰδρύτης. fr. VIII. 4.
 ἰέναι. fr. XI. 4.
 ἱερός. fr. XIII. 4.
 ἰθαιγενής. fr. XII. 2.
 ἰθύειν. fr. XII. 23.
 ἰκνεῖσθαι. fr. XII. 3.
 Ἴπποκλῆς. fr. XII. 1.
 Ἴππος. fr. XV. 5.
 Ἴφριγένεια. fr. XVIII.
 ἰχθύς. fr. XVI. 2.
 καθάπτεισθαι. fr. XII. 13.
 κακοδαιμονία. fr. XI. 8.

καλός. fr. x. 3, xii. 4. 21.

Κανθαύλης. fr. x. 6.

καταβαλνεν. fr. xii. 20.

καταποντοῦν. fr. xv. 2.

κατόπισθε. ff. xvi. 2.

κάτοπτρον. fr. iv.

Κεγχρειός. fr. xiii. 6.

κέρνας. fr. x. 2.

κιδάρη. fr. xiii. 2.

Κλείτωρ. fr. viii. 2.

κλύειν. fr. xi. 10.

κοῖλος. fr. xii. 29.

κομίζειν. fr. xii. 13.

Κόρινθος. fr. xii. 9.

κράτος. fr. viii. 6.

κρήνη. fr. xii. 16.

κρίσις. fr. xi. 2.

Κύπρις. fr. ix. 1.

λάας. fr. xii. 31.

λαμβάνειν. fr. i. 1. 2.

λάσιος. fr. xi. 1.

λαχανόπωλις. fr. vii.

λελεγγίος. fr. xii. 27.

λήθεσθαι. fr. ix. 2.

λιθάλευσιος. fr. xii. 12.

λίμνη. fr. xiv. 2.

λιρός. fr. xii. 30.

λιτός. fr. xv. 4.

λόγος. fr. xii. 19.

μαινάς. fr. xii. 12.

Μάκαρες. fr. xv. 4.

μανθάνειν. fr. vi. 2.

μέγας. fr. xii. 9. 25.

μείζων. fr. x. 6.

μείρεσθαι. fr. xii. 33.

μέλιος. fr. xii. 17.

μέλεσθαι. fr. xiii. 1.

μέλι. fr. vi. 3.

Μελίης. fr. xiv. 3.

Μελισσός. fr. xii. 7.

μέλος. fr. xiii. 2.

Μενάλλκας. fr. xxi.

μεσσηγύς. fr. xv. 7.

μήτηρ. fr. xii. 28.

μητιόεις. fr. xii. 18.

Μίμνερμος. fr. xi. 4.

μισογέλως. fr. vi. 2.

μνηστής. fr. xii. 3.

Μούσαι. fr. x. 5.

μουσική. fr. xxi.

μῦθος. fr. xii. 19.

μυλακρός. fr. xii. 31.

μύχαιος. fr. xii. 20.

νάεσθαι. fr. xiv. 3.

ναιεταίειν. fr. xv. 6.

νεότης. fr. 3.

Νηληϊάδης. fr. xii. 1. ; — λαίδης.

fr. xii. 26.

νήσος. fr. xv. 4.

νίπτεσθαι. fr. xii. 16.

νοεῖν. fr. xii. 30.

νομός. fr. x. 1.

νύμφη. fr. xii. 3. 11.

Νύμφαι. fr. xii. 22.

Ξένιος. xii. 14.

Ξείνος. fr. xi. 3. 4, xii. 32.

Ξυνέων. fr. xii. 15.

Ξυνών. fr. viii. 3.

όγκουγ. fr. xii. 33.

οίκος. fr. xiii. 6.

οἶμος. fr. xii. 24.

οἶνος. fr. vi. 2.

οἶστοθ. fr. xiii. 5.

όμηρεια. fr. xii. 6.

όμηρειος. fr. xi. 6.

όμιλεῖν. fr. xi. 3.

οπαΐζειν. fr. xv. 5.

όρειον. fr. viii. 1.

όρκειον. fr. xii. 6.

όρνις. fr. viii. 1.

οὔδδ. fr. vi. 2, xi. 10, xii. 7.

οὔνομα. fr. x. 4.

οὔσον. fr. xii. 21.

πάγγυ. fr. xiii. 1.

παιδομανής. fr. xi. 5.

Παλλός. fr. ix. 1.

Πάν. fr. viii. 2.

πατέρες. fr. x. 1, xii. 2.

πατρίς. fr. xi. 2.

πατρώος. fr. xx.

πείδειν. fr. xii. 14.

Πειρήνη. fr. xii. 8.

πέλαγος. fr. viii. 4.

πέμπειν. fr. viii. 6.

πηθάλιον. fr. xvi. 1.

Πίγρης. fr. viii. 1.

πίσσυγγος. fr. xi. 7.

πόλις. fr. x. 4.

πομπίλος. fr. xvi. 1. 2.

- ποταμός. fr. XIV. 16. et coll. ad fr. XIV.
 πρόγονος. fr. XI. 2.
 προσείπειν. fr. XIII. 7.
 προσειπεῖν. fr. VI. 1.
 προχίτης. fr. III.
 πρωθήρης. fr. XII. 7.
 πυνθίνεσθαι. fr. XIII. 1.
 ρήϊδιος. fr. XII. 24.
 ρήσσειν. fr. X. 3.
 ροός. fr. XIV. 1.
 Σάρδιες. fr. X. 1.
 Σειρήνες. fr. VI. 3.
 σήλος. fr. XIII. 3.
 Σίληνός. fr. XIV. 3.
 σκάφη. fr. XXII.
 Σπάρτα. fr. X. 4.
 σπενδειν. fr. XII. 29.
 σπονδή. fr. XII. 15.
 στομίον. fr. XII. 24.
 στρουφνός. fr. VI. 1.
 Συρηκόσιοι. fr. XI. 9.
 ταμειῖον. fr. V.
 τὰ τρία τῶν εἰς τὸν θάνατον. fr. II.
 ταχινός. fr. XII. 11.
 ταχύς. fr. XIII. 5.
 τέρπεσθαι. fr. XI. 10.
 τεύχειν. fr. XII. 18.
 τιθέναι. fr. VIII. 2, X. 6, XII. 28.
 τιθνεῖν. fr. XXII.
 Τιθορμος. fr. XIX.
 τίμιος. fr. XIII. 6.
 Τιμόθεος. fr. XIII. 2.
 τραπεζοποιός. fr. I. 2.
 τρέφειν. fr. X. 2.
 τροχίμος. fr. VI. 1, 2, 4.
 τυχάνειν. fr. VI. 3.
 τύπανον. fr. X. 3.
 τύραννος. fr. X. 6.
 Τυρῆνοί. fr. XX.
 ὕδαρ. fr. XII. 8.
 ὕλη. fr. XV. 6.
 ὑμνεῖν. fr. XIII. 5.
 φάεθων. fr. XV. 3.
 φθέγγεσθαι. fr. XII. 27.
 φίλος. fr. XII. 11, 25.
 φλοῖεν. fr. XI. 8.
 φόβιος. fr. XII. 1, 15, 26.
 φράζειν. fr. XII. 27.
 φρεῖαρ. fr. XII. 20, 30.
 φρήν. fr. XI. 1.
 φώρ. fr. XI. 7.
 χάρις. fr. XI. 9.
 χάσμα. fr. XII. 9.
 χείλος. fr. XIV. 2.
 χεῖρ. fr. XII. 31.
 χέρνας. fr. X. 2.
 χιλιάς. fr. XIII. 4.
 χλουνης. fr. XI. 7.
 χροεσθαι. fr. IV.
 χρύσειος. fr. XIII. 4. — χρύσεος. fr. XII. 29.
 χρυσοφόρος. fr. X. 3.
 Ωπης. fr. XIII. 5.

